

12e JAARGANG N° 45 — 20 JAN 1933

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

ALLE BEGIN IS MOEILIJK

Met den buit naar huis.

De zeehondenjager spiedt met een sterken kijker de omgeving der zandplaten af.

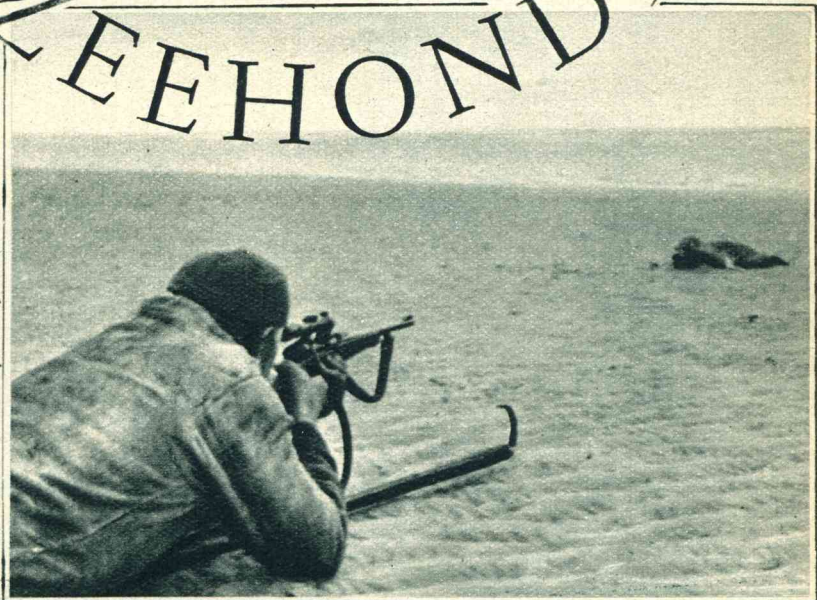

Geduldig wachten en zich nu en dan op de zij gooien is het eenige werk van den jager.

De jager wacht zoo lang mogelijk met te schieten en laat den zeehondeerst'n eind de zandbank op kruipen, zoodat het dier zich niet om kan keeren, in zee kan storten en wegzwemmen.

De zeehond is nu ver genoeg „landwaarts ingetrokken“, een goed gericht schot en het dier moet zijn nieuwsgierigheid met den dood betalen.

De zeehondenjager, dien men vooral aantreft op de Deutsche Noordzee-eilanden, kan zijn beroep alleen uitoefenen als hij de gewoonte van deze dieren goed bestudeerd heeft. Want de zeehond is schichtig en moeilijk te benaderen. Hij is alleen onder schot te krijgen als de jager partij weet te trekken van de nieuwsgierigheid van het dier. De jager zeilt, meestal alleen met een kleinen kotter van het eiland naar de zandbanken, ankert daar en gaat dan geduldig liggen wachten. Nu en dan kruipt hij voorzichtig voorwaarts of gooit zich op de zij om de aandacht van de zeehonden, die rondom de zandbanken zwemmen, te trekken. Is hem dit eindelijk gelukt, dan kruipt het dier op het droge, nieuwsgierig als het naar die grijze massa is geworden, de jager grijpt zijn geweer en drukt af. Hij laadt zijn buit in zijn scheepje en gaat op het vasteland probeeren de huid en het vet van het dier te verkoopen.

ZEEHONDENJACHT

BUITENLANDSCH NIEUWS

Sinds de Pontinische moerassen bij Rome zijn drooggelegd, is op bevel van Mussolini aldaar een nieuwe stad gebouwd, Littoria, welke het centrum moet vormen van het nieuwgervonnen land. Het marktplein van Littoria met het stadhuis.

De voorbereidingen voor de wereldtentoonstelling in Chicago, welke in 1933 wordt gehouden, zijn in vollen gang. De monumentale poorten voor het gebouw, dat voor de electriciteit en haar toepassingen zal worden gebruikt.

Voor de landbouwers, die zich in het oude moerasgebied komen vestigen, zijn nieuwe landbouwmachines besteld, die in lange rijen staan opgesteld.

De Blonde Venus schenkt autogrammen weg. Marlene Dietrich is de middelste van deze drie heeren.

De bekende filmactrice Lilian Harvey heeft Duitsland verlaten, daar zij een overeenkomst met de Foxfilm in Hollywood heeft gesloten. Lilian Harvey aan boord van de „Europa“ die haar naar Amerika brengt.

Een Mohammedaansche be

Een Westersche begrafenisstoet maakt helaas niet altijd een stemmigen indruk. Achter 'n zware zwarte kar volgen een dozijn onwaarschijnlijk leelijk uitgedoste mannen, die parapluies torsen en met elkander in gesprek zijn gewikkeld over gemoedelijke en vroolijke aangelegenheden en die zich pas herinneren ernstig te moeten kijken, als men op het kerkhof is aangekomen. Na deze mannen volgen eenige rijtuigen, gevuld met „dierbare achtergeblevenen”, die, opdat toch maar niemand zal bemerken, dat zij familie van het lijk zijn, de gordijntjes hebben neergelaten.

In sommige landen volgen familie en vrienden de baar te voet en het moet worden gezegd, dat dit een heel wat menschevender gezicht is.

De crematie is ook al geen vertroostende plechtigheid. Het kan wel nuttig en zindelijk zijn, maar het maakt een te zakelijken indruk.

Daarentegen zijn de Oostersche begrafenis, voor zoover het geen Mohammedaansche zijn althans, feestelijke optochten, waarbij rijk uitgedoste olifanten, trommels, pauken, bekkens, kartonnen draken, vuurwerk, en groote maaltijden te pas komen.

Een Mohammedaansche begrafenis daarentegen kenmerkt zich door een sober ceremonieel.

De leer dat de dood voor rijk en arm geen onderscheid maakt, wordt uitgedrukt door een indrukwekkenden maar eenvoudigen dooden-cultus, die menigen Westerling echter armoedig zou toeschijnen.

De bijzetting van het lijk vindt zonder pracht en praal plaats. Onder het zingen van droefgeestige gezangen uit den heiligen Koran trekt de stoet door de stad naar 't kerkhof. Voorop gaan eenige Fghüm, Mohammedaansche priesters, die den

zang leiden. Het kerkhof zelf bestaat uit gekoepelde grafheuvels, waarop de begeleidende menigte zich, klaagliederen zingend, neerzet. De lijkst is voor allen gelijk. Zij bestaat uit ongeschaafde planken, slechts versierd met een driehoekige ster, het embleem van den grooten profeet en stichter van den Mohammedaanschen godsdienst.

Onder het uitspreken van gebeden zetten de priesters de lijkst in den grafkelder. Onmiddellijk daarna wordt deze door enkelen der aanwezigen dichtgemetseld.

De familieleden komen vaak het graf bezoeken, zelfs zoo dikwijls, dat men naast den grafheuvel, al naar zijn vermogen, een steenen huisje of

houten schuurtje bouwt, om zich dicht bij den overledene te bevinden.

Door deze talrijke huisjes doet een Mohammedaansch kerkhof denken aan een werkelijke doodenstad.

Mohammedaansche priesters aan den kop van den begrafenisstoet.

Op het kerkhof: de doode wordt door zijn familie en vrienden in den grafkelder bijgezet.

Alle bekenden van den overledene trekken mee naar het kerkhof en zetten zich daar op de grafheuvels en grafsteenen.

Huisgenooten en burens dragen de lijk-kist uit 't sterfhuys.

Vreemd kijkt de Europeaan dan ook op, wanneer hij een Mohammedaansch kerkhof bezoekt. Maar wat zou een Mohammedaan wel denken, indien hij sommige kerkhoven in onze streken bezocht, waar een wedijver schijnt te heerschen in het mooiste en kostbaarste grafmonument? En toch blijft er van het stoffelijk omhulsel van ieder mensch zoo'n heel klein beetje over: stof en asch.

De eenvoudige lijk-kist, waarop de ster van den profeet wordt vastgespijkerd.

Het zingen der treurliederen aan den kerkhofmuur.

Betuigingen van deelneming worden door de familie op de begraafplaats in ontvangst genomen.

grafenis

De heer Douwes, wethouder van Maatschappelijk Hulpbetoon, keurt een der duizenden speenvarkentjes, die overtollig zijn en onder de werklozen zullen gedistribueerd worden.

In het Stedelijk Museum werd een tentoonstelling van „De Brug” geopend. Een der ingezonden werken, „Kermis”, door Karel van Veen.

UIT DE HOOFDSTAD

De heer J. J. Rooners, gemeentesecretaris van Amsterdam, zal eerlang als zoodanig aftreden.

De „Boeienkoning” van de Amsterdamsche haven is de heer W. J. Blom, die sinds 25 jaar in Gemeentediens is en de lampen verzorgt op de drijvende lichtboeien in ons havengebied.

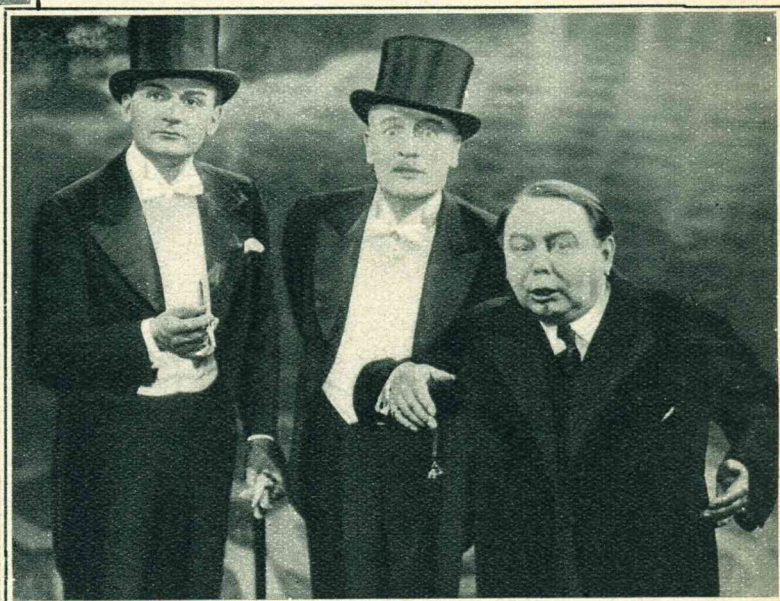
In het Americain Hotel werd aan den zeventigjarigen operazanger August van den Hoeck een hartelijke hulding bereid. De jubilaris (met sigaret) en verschillende bekende figuren uit de operavereld.

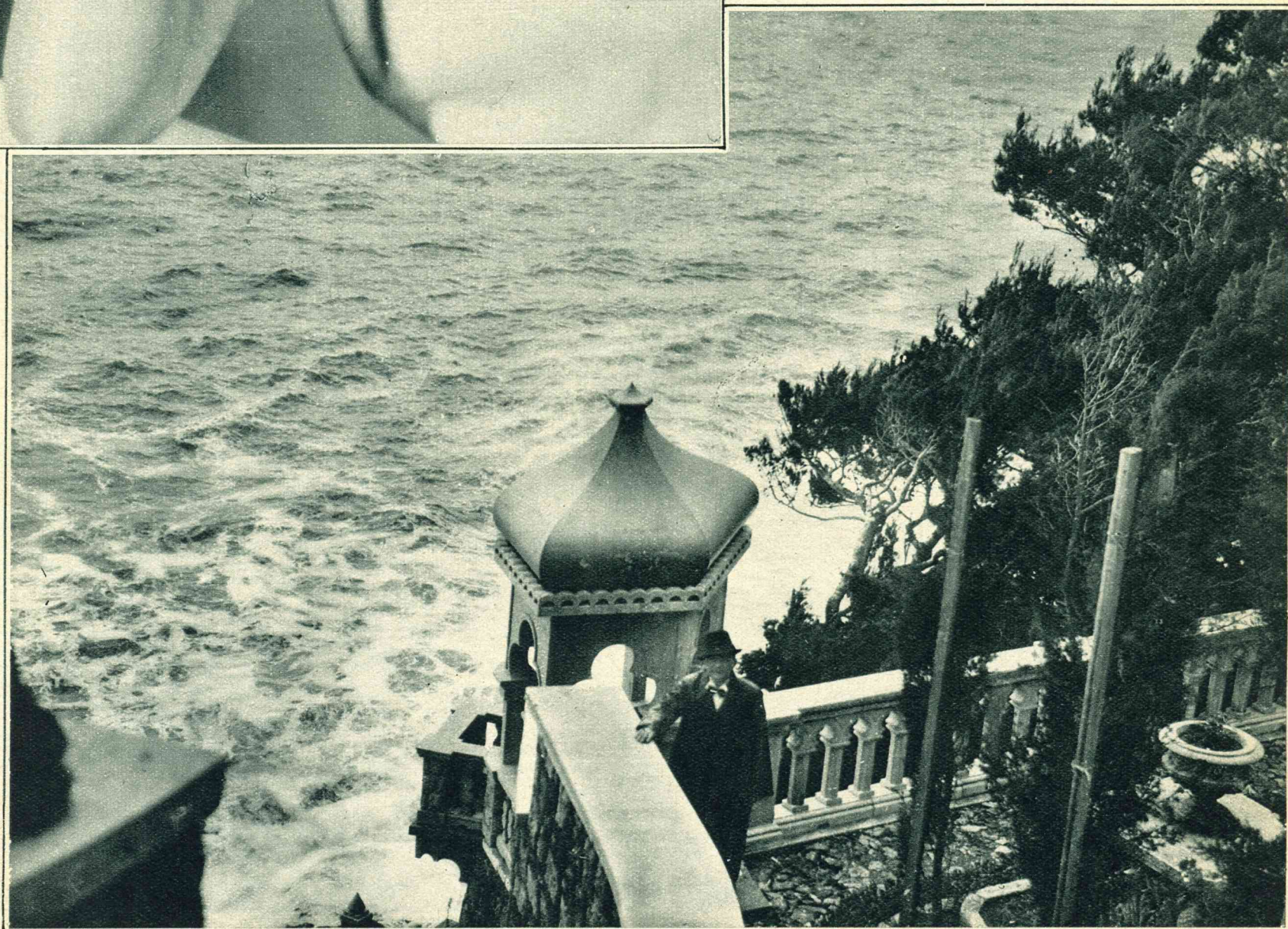
Liane Haid als de zee-kapiteinsche.

De drie honden, die om het been vechten.

DE PRINS VAN ARCADIE

Willy Forst is de Prins van Arcadië en Liane Haid een beroemde actrice. De eerste is „troonloos” en maakt op een bijzondere manier met de actrice kennis. Dan beginnen de moeilijkheden en dus ook de film, die door haar genoeglijkheid iederen toeschouwer vroolijk stemt. Zij is royaal en vlot in elkaar gezet, de F(V)orst zingt en Liane zingt en nog heel veel andere mensen zingen, de geschiedenis is aardig gevonden en de opnamen zijn buitengewoon goed verzorgd, zoodat niemand eraan behoeft te twijfelen of hij zal zich met deze Remaco-film amuseeren.

Aan den oever van een snellen vliet . . . wachtte hij zijn Dulcinea.

VÓÓR DE STORM OPSTAK

Door de stuivende sneeuw.

Een Drama in de Berge

DOOR E. SMITS

Ans zei daar straks," zoo begon Lex toen wij in de hal van mijn villa bijeenzaten zijn verhaal, „dat een gezonde, sterke, jonge sportsman als ik, met een bescheiden vermogen, zeker een plezierigen tijd in de bergen zou kunnen doorbrengen.

Laat ik beginnen met te vertellen dat ik, na mijn longontsteking van verleden jaar, al lang niet meer die sterke sportsman van vroeger ben en vermoedelijk wel nooit meer worden zal ook." — Misschien dat ik later weer zoo kernegezond word als ik vroeger was, in ieder geval hoop ik het, maar op het oogenblik ben ik daar nog lang niet aan toe.

Zooals jullie je wel zult herinneren, was 1929 voor mij een jaar van zeer ingespannen arbeid; na eerst eenige maanden uitvoeringen te hebben gegeven in Praag, Weenen, Oslo, Brussel, Parijs en Londen, maakte ik een tournee door Amerika. Het eind van het liedje was, dat ik in Holland terugkeerde, rijk aan lauweren en dankbaar voor het behaalde succes, maar in een toestand van overspanning, die me noopte al heel gauw mijn dokter te raadplegen. Die ried me aan een flinken tijd de bergen in te gaan, daar eerst eens goed uit te rusten, daarna veel aan wintersport te gaan doen en in ieder geval voorloopig geen cello meer aan te raken. Hoewel ik te lusteloos was om eenig enthousiasme aan den dag te leggen voor het voorstel van mijn dokter, voelde ik aan den anderen kant wel, dat het voor mij het beste zou zijn om zijn raad op te volgen; kortom op een druilerigen Novembervormorgen zat ik in den trein naar Innsbrück. Daar heb ik een weekje rondgescharreld om wat te acclimatiseeren; ik was te apathisch om een plan te maken en zou later wel daar heen gaan, waar het me nog het beste leek.

Van Innsbrück had ik spoedig al meer dan genoeg; ik nam den Vorarlbergbahn en nestelde me in Cortina d'Ampezzo. 't Zal natuurlijk wel aan

mij gelegen hebben, maar niets kon mijn lusteloosheid verdrijven. Mismoedig besloot ik toen maar om naar Meran door te reizen. Daar vond ik het eerst nog afschuwelijker dan in Innsbrück, Cortina en alle andere tusschenliggende plaatsen samen.

Zooals ik reeds zei, mijn geschokt zenuwgestel zal er wel de oorzaak van geweest zijn, maar ik was al heel gauw zoo meer dan beu van het mondaïne gedoe en zag er zoo tegen op om weer naar een andere plaats te trekken, dat ik maar in Meran bleef, zooveel mogelijk de eenzaamheid zocht en mijn dag hoofdzakelijk doorbracht liggende in een dekstoel op het balkon voor mijn kamer, gewikkeld in een dikke kameelharen deken. Alle invitaties om deel te nemen aan onderlinge schaatswedstrijden, aan skitochten, bergtoeren, enz. enz. sloeg ik af, met het onvermijdelijke gevolg natuurlijk, dat men mij al heel gauw links liet liggen. De concertzaal bezocht ik heelemaal niet, aan de bals, bridgepartijen en andere vermaken na het diner nam ik eenvoudig geen deel; ik stond direct na het eten van tafel op en ging boven op mijn stoel of in mijn bed liggen. Een aangename gast ben ik dien tijd zeker niet geweest, zeer waarschijnlijk zal ik wel enkele van mijn medegasten geprikkeld hebben. Overigens trok ik me daar niets van aan, daar ik wel wist, dat het hun niet moeilijk zou vallen, zich te amuseeren, ook al was ik er niet bij. Ik voor mij, ik kon eenvoudig niet mee doen, ik voelde me te ziek om zelfs een boek of krant te lezen.

Maar, al mocht mijn kluizenaarsbestaan me dan geen nieuwe vrienden brengen, één ding won ik er mee; het vele rusten begon zijn goeden invloed te doen gevoelen, ik knapte langzamerhand op.

Nog was mijn geprikkeldheid niet over en ik meed zooveel mogelijk elk contact met de andere gasten van het hotel, maar na een week of vijf was ik dan toch weer zoover, dat ik 's avonds lust kreeg om, inplaats van naar mijn kamer te gaan, wat naar de muziek van het werkelijk uitstekende hotel-orkest te blijven luisteren. Zoetjes aan werd ik beter en beter, de menschen, die me eerst als een patiënt beschouwd hadden, waar je je maar zoo min mogelijk mee bemoeien moest, kwamen nu om beurten eens een praatje met me maken of noodigden me uit voor een kort wandelingetje. Ik kreeg weer wat meer schik in mijn leven en vond het prettig te bemerken, dat mijn teruggetrokkenheid niet kwalijk genomen werd en ik niet „taboe" was verklaard. Mijn verblijf in de concertzaal 's avonds werd langer en langer en van lieverlede kwam er een onbedwingbare lust in mij op om zelf ook weer eens een cello in handen te hebben en mijn lievelingssonate te spelen. Toen dat verlangen eenmaal bezit van me had genomen, was er maar een oplossing om het te bevredigen. Ik maakte kennis met de leden van het orkest, waarvan er verscheidenen waren, die me wel herkend hadden, maar mij ook al mijn gang hadden laten gaan omdat ze wisten, dat ik ziek was; enfin, al heel gauw had ik van een van hen zijn bijzonder mooi instrument te leen.

Na maanden heb ik toen eindelijk weer eens, op mijn eigen kamer natuurlijk, mijn lievelingssonate gespeeld.

Maar, al speelde ik dan alleen voor mij zelf, één der gasten heeft het ook gehoord, namelijk Kurt Eilig, muziekrecensent bij een der grootste Weensche bladen.

Den volgenden morgen, bij mijn ontbijt, lag er een briefje van hem, waarin hij me schreef dat hij me bij toeval had hooren spelen en waarin hij er zijn vreugde over uitsprak dat ik, ondanks mijn ziekte en het daaruit voortvloeiende gebrek aan

studie, niet noemenswaard aan vaardigheid had ingeboet.

Ik had dien vorigen avond hetzelfde geconstateerd en had dankbaar en tevreden mijn bed opgezocht, maar het was me toch verduiveld aangenaam om het nu nog eens zwart op wit van Eilig te hebben, die, hoewel een bijzonder charmant mensch, een buitengewoon streng en lastig criticus is.

Natuurlijk zocht ik hem zoodra mogelijk op om hem voor zijn waardeerdend schrijven te bedanken; ik vertelde hem meteen dat ik nu weer zoo goed als hersteld was en dat ik me tot dusverre zooveel mogelijk teruggetrokken had uit behoefte aan eenzaamheid en rust. — Hij had dat begrepen en den anderen gasten verteld wie ik was en hun gevraagd mij maar stil mijn gang te laten gaan, aan welk verzoek ze dan ook voldaan hadden. — „Maar,” zei hij, „nu je weer zoo goed als beter bent, nu moet je je bij ons clubje aansluiten; ik zelf ga al weer voor de Kerstdagen naar vrouw en kinderen terug, dus wil ik nog zoo lang mogelijk van je gezelschap profiteren.”

De hartelijke belangstelling en vriendschap van Eilig maakten het me al heel gemakkelijk om met graagte toe te stemmen. — Ik werd dan ook direct in zijn clubje opgenomen en al heel gauw was ik zoo op dreef, dat ze mij bij de ski- en ijswedstrijden als een der gevaarlijkste mededingers beschouwden. — Een paar dagen later nam mijn dokter afscheid van me, ik telde weer voor honderd procent mee en genoot met volle teugen van het heerlijke, onvolprezen, zorgeloze sportleventje, dat in die bergplaatsen geleefd wordt.

Het was de 23ste December, toen we met z'n allen Kurt Eilig naar den trein brachten; jammer was het dat hij weg moest, want hij was wel de spil geweest van ons clubje, een leider die onuitputtelijk scheen in het maken van plannen voor de uitgezochtste uitstapjes en het bedenken van wedstrijden. — Maar voor mij scheen toch de zon er niet minder helder om; 't klinkt wel niet erg hartelijk tegenover iemand die zoo vriendelijk voor me is geweest en dien ik nog steeds als een van mijn allerbeste vrienden beschouw, maar het is een feit. Natuurlijk was er een oorzaak en die oorzaak was een Oostenrijksch meisje, assistente bij een of anderen professor in Weenen. — Zij was eerst een week in Meran, waar ze tot half Januari zou blijven; een paar dagen na haar aankomst had ze zich bij ons clubje aangesloten en in minder dan geen tijd was ik zoo épris van haar dat ik zonder schaamte durf te bekennen dat al de vrienden en vriendinnen van de club met Kurt Eilig mee hadden kunnen reizen, zonder dat ik me er veel van zou hebben aangetrokken, als zij, Sylvia heette ze, maar bleef.

Zij, van haar kant, meed mijn gezelschap allerminst; we konden buitengewoon goed met elkander overweg. — Ze was zeer knap, had blauwzwart haar, een bruine teint, een prachtig figuurtje: een kerngezond, sportief meisje. — Enfin, ik zal er niet langer over uitweiden.

Al spoedig was onze vriendschap van dien aard, dat we beiden hoe langer hoe meer behoefte hadden om met elkaar uit te gaan, zonder de andere leden van de club, al mag ik eerlijk zeggen dat wij hen niet heelemaal verwaarloosden.

Ik zal jullie geen minitieuze verslag geven van dien voor Sylvia en mij zoo heerlijken tijd, ik volsta met te zeggen dat we zoo gelukkig waren als jonge menschen in onze omstandigheden dat slechts kunnen zijn, en dat het eenige, dat een lichte schaduw op ons jong geluk wierp, de gedachte was aan het naderend afscheid, al hadden we nog wel een veertien dagen voor den boeg.

Ik was weer zoo sterk als vroeger, misschien nog wel sterker, en kon best den heelen dag skiën of schaatsenrijden en 's avonds nog een paar uur dansen zonder dat me dat meer dan normaal vermoeide. — Ook Sylvia was in topvorm; als twee donkerblauwe sterren twinkelden haar oogen van gezondheid en stralenden levenslust. Wanneer zij kwam schaatsenrijden, verdwenen allengs de paren die daar bezig waren naar den kant van de baan om naar haar te kijken en te genieten van de sierlijke gratie, waarmee zij reed. Wat was ze me dan lief, wat een sierlijk klein poppetje danste dan haar levensvreugde uit tusschen al die menschen, die in bewondering stonden voor haar kunnen en in haast ademlooze spanning stonden te genieten.

Het liefst echter waren we samen op verre skitochten, al zag ze er in het weinig flatteerende skicostuum niet zoo elegant uit als in haar keurige smaakvolle sportkleeding op de schaatsbaan en al waren er op onze skitochten niet tientallen anderen die in bewondering naar haar keken.

We wilden het oude jaar niet beëindigen zonder een skitocht gemaakt te hebben die al onze vorige zou overtreffen. Het kostte ons inderdaad moeite om een geschikt plan daarvoor te maken, maar eindelijk waren we er klaar mee.

Met een zwaren rugzak vol etenswaar en thermosflesschen met heete thee en koffie en verder wat reparatiemateriaal voor de ski's, gingen we, goed ingepakt, op weg.

Stralend scheen de zon over de glooiende witte vlakten, hier en daar stond een dik met sneeuw bedekte spar; mooier dan ooit was het uitzicht op de bergen die hun witte toppen schitterend afstaken tegen den azuren hemel.

We genoten intens, het beklimmen van de hellingen was in de milde berglucht onder de stralende zon een warm werkje, maar waren we eenmaal boven, dan hadden we steeds weer een lange helling voor ons om af te glijden over de zuivere ongerepte poedersneeuw. Ijskoud was dan de bulderende wind tegen ons gezicht, als een wolk flonkerende diamanten stooft de sneeuw om ons heen. Dan weer was het uit met glijden en moesten we opnieuw omhoog, daarna suisten we weer voort in geweldige vaart. Tegen het middaguur kwamen we in een klein hotelletje, waar we lunchten.

Sylvia was opgetogen over den tocht dien we gehad hadden en ik zelf niet minder. Na de lunch rookten we nog eenige cigaretten en toen we voldoende uitgerust waren en nieuwe krachten hadden opgedaan voor den middagtocht, stapten we op. Vlak bij het hotelletje was een van de mooiste hellingen in de streek. Wel was de sneeuw er niet ongerept, want vele gasten waren ons natuurlijk al voor geweest, maar dat nam niet weg dat we ons bij voorbaat al verheugden over een snelle daling.

„Je moet me een kleinen voorsprong geven,” zei Sylvia, „en dan trachten me in te halen.”

„En als ik je heb ingehaald?”

„Nou, dan gaan we weer verder.”

„Ik weet wat beters,” zei ik, „jij mag eerst weggaan en als je denkt dat je voorsprong groot genoeg is, steek je je hand maar op en dan kom ik je na. „En... als ik je ingehaald heb, Sylvia, dan mag je nooit meer van me weggaan.”

„Hoe bedoel je dat?” vroeg ze, me snel aankijkende en toen haar oogen neerslaande.

„Ik bedoel er mede dat ik je dan voor altijd bij me wil houden... als mijn vrouw. Wil jij dat ook?”

„Ja,” zei ze rustig, terwijl ze me met een in-gelukkige uitdrukking op haar lief gezichtje aankeek, „graag en voor heel mijn leven.”

Het was een gelukkig maar ook een ernstig oogenblik, toen we elkaar daar trouw beloofden voor ons heele leven; maar noch zij, noch ik, neen, niemand had kunnen vermoeden, dat, dat... dat zij nog maar een paar uur te leven had.”

Fluisterend spreekt Lex die laatste woorden uit, dan is het even heel stil in de hall.

Vluchtig wrijft hij even met zijn hand langs zijn oogen, dan vertelt hij verder.

„We daalden samen de helling af en hadden ook verder een heerlijken tocht. Langzamerhand begon het al wat donkerder te worden. Doordat we de laatste uren meer naar elkaar gekeken hadden dan naar de omgeving, had ik niet op de juiste richting gelet en waren we verdwaald. Nu was dat wel niet zoo heel erg, want we verwachtten nog andere skiërs tegen te komen die ons wel terecht zouden wijzen. Dat viel echter tegen en ik begon me werkelijk wel wat ongerust te maken. Als de zon weg is, kan het op die hoogte zoo intens koud worden dat we, ook al waren we er op gekleed, snel en spoedig onderdak moesten zien te komen, wilden we niet te kampen krijgen tegen te groote koude. Na korten tijd dwalen zagen we een hut, waar licht brandde; mijn ongerustheid week, want daar zouden we warmte vinden en menschen die ons den weg zouden wijzen, waarlangs wij zoo snel mogelijk weer in ons hotel terug zouden kunnen keeren.

Dicht waren we bij de hut, toen de deur opengegooid werd en een reusachtige kerel verscheen.

Met een lantaarn in zijn hand kwam hij ons tegemoet; in het Italiaansch heette hij ons welkom. Buiten hem troffen we niemand in de hut aan.

In plaats van blij te zijn, dat we eindelijk iemand gevonden hadden, die ons op het goede spoor zou brengen, bekreep mij opeens een gevoel van beklemming, van ongerustheid, ja, ik schaam me er niet voor het te bekennen, zelfs een beetje van angst. Maar Sylvia bleef gewoon en ik schreef mijn angstgevoel aan vermoeidheid toe en trachtte het zoo goed mogelijk van me af te zetten.

Spoedig zaten we bij een lekker vuurtje; het schamele meubilair bestond uit wat banken en een groote, ruwe, houten tafel. Nu we goed en wel zaten, voelden we ons toch wel zoo vermoeid, dat we begrepen er verstandig aan te doen, minstens een half uur uit te rusten alvorens den terugtocht te aanvaarden. Volgens den Italiaan, die bij ons aan tafel zat en met wien we onzen mondvoorraad broederlijk deelden, hadden we nog anderhalf uur voor den boeg.

Hij bood ons van zijn melk aan, maar daar ik niet van melk houd, bedankte ik en dronk thee uit mijn thermosflesch. Maar Sylvia dronk met graagte van de melk, die, volgens haar zeggen, zoeter en lekkerder was dan zij ze ooit wel had geproefd. Op haar aandringen nam ik er ook een beetje van, maar, aangezien ik nog beter levertraan kan innemen dan een slok melk naar binnen werken, kon ik toch niet nalaten er van te griezelen, wat voor Sylvia natuurlijk een reden was om me hartelijk uit te lachen.

„Is de melk niet goed, mijnheer?” vroeg de Italiaan verbaasd.

„O, heerlijk,” antwoordde Sylvia, die vloeiend Italiaansch sprak en in hoofdzak de conversatie met onzen „gastheer” onderhield, daar ik zijn taal lang niet zoo goed in mijn macht heb. „Mijnheer houdt niet van melk, zelfs niet van deze lekkere zoete,” voegde zij er nog aan toe en zij en de man lachten me nu allebei uit.

We bleven nog wat napraten, maar toen we voldoende rust hadden genoten, maakten we ons weer klaar om den terugweg te aanvaarden. Ik wilde den Italiaan nog wat geld geven, maar hij weigerde het aan te nemen, daar hij toch ook van onzen mondvoorraad zijn deel had gehad.

„Geen dank, heer, geen dank en goede reis verder. Wees voorzichtig, want het is al tamelijk donker en bij de Duivelspiek komt u dicht langs den afgrond. Wil ik u misschien tot zoover begeleiden?”

Sylvia bedankte hem namens mij, zij noch ik hadden behoefte aan gezelschap van een derde. Met ons tweeën vertrokken we, nagewuifd door den man die ons, op den drempel staande, nakeek.

Een heldere maan zorgde er voor, dat we veel en veel beter in dit witte sneeuwlandschap konden zien, dan ik oorspronkelijk verwacht had. Sprookjesachtig mooi lag de stille witte wereld om ons, overhuifd door een geweldig wijden helderen hemel met miljoenen sterren bezaaid.

Snel schoten we op, zoodat ik hoop kreeg om nog vroeg genoeg in ons hotel terug te zijn.

Vlak bij de Duivelspiek uitte Sylvia plotseling een kreet en viel.

Direct was ik bij haar; we waren thans vlak bij den afgrond waarvoor de Italiaan ons had gewaarschuwd.

„Wat heb je, lieverd?” vroeg ik verschrikt, omdat ze niet op stond.

„Au, pijn, pijn,” kreunde ze zachtjes, terwijl ze zich op haar knieën ophief en krampachtig haar handen tegen haar maagstreek drukte.

Ontzet gleed ik naast haar op den grond, bond onze ski's af en steunde haar hoofd tegen mij aan; met een doodsbleek vertrokken gezichtje lag ze in mijn armen te kreunen en krimpen van pijn. Soms huiverde ze, terwijl toch haar hoofd gloeide en haar handen heet waren als van een koortsige kind.

Eindelijk zakte de pijn iets, maar de maagkramp die ze had pakte haar nog zoo aan, dat ze slechts met moeite kon spreken.

„Mijn maag, Lex, o, mijn maag,” klaagde ze; als een kind hilde ze daarna van pijn.

Zoo nu en dan riep ik om hulp zoo hard ik kon, maar hoewel ik krachtig riep en mijn stem ver in deze stille omgeving doorgelonen moet hebben, kwam niemand opdagen.

Toen kreeg Sylvia weer een aanval, die korter duurde dan de vorige, maar haar nog meer pijn veroorzaakte. Afgemat, met doodsbleeke gezichtje, lag ze tegen mij aan, zweet parelde haar op het voorhoofd.

„Och, Lex, dat gaat niet goed, ik voel het wel, ik moet nu al sterven,” huilde ze.

„Neen, kindje, kom, maak je niet erger van streek dan je al bent,” trachtte ik haar te troosten, alhoewel ik er zelf wanhopig bij zat toen ik zag, dat zich twee scherpe groeven langs haar mond plooden.

„Kijk,” zei ik, „daar loopt iemand, ik zal nog eens roepen, dan kunnen wij je samen wel naar het hotel terugbrengen.”

„Hè, Hèèèèèè, help, help, au secours, zur Hilfe!” schreeuwde ik zoo hard ik kon.

De man, die onze richting uitkwam, bleef plotseling staan.

Meenende dat hij niet precies wist, uit welke richting mijn hulpgeroep gekomen was, schreeuwde ik opnieuw en streek een paar lucifers af, zoodat hij duidelijk zou kunnen zien waar ik me bevond. Groot was echter mijn verwondering en woede toen de man, die toch het schijnsel van de brandende lucifers moest gezien hebben, zich haastte om weg te komen.

„Laat maar, Lex,” zei Sylvia, „ik heb al haast geen pijn meer...”

Even lag ze stil te hijgen, toen wenkte ze me met mijn hoofd dicht bij haar te komen. Moeilijk sprekend, zoodat het meer in een gefluister overging, heeft ze me bedankt voor mijn liefde, ja, terwijl ze zelf stervende was, troost ingesproken en moed voor de toekomst.... „Laat me je nog één kus geven,” zei ze. Ze kustte me, daarna gleed ze met een zachten snik tegen me aan, alsof ze nog bij mij bescherming zocht. En toen hield ik haar dood in mijn armen.”

Stil is het in de hall, gespannen hebben we naar Lex's verhaal geluisterd, niemand durft de stilte te verbreken, nu Lex, te ontroerd door zijn droeve herinneringen, niet in staat is verder te gaan.

Eindelijk echter vat hij den draad van zijn verhaal weer op.

„Hoe lang ik daar wezenloos, met mijn lieve doode meisje in mijn armen heb gezeten, weet ik niet meer. Alles was te plotseling gegaan en mijn verlies was, na dien zorgeloozen gelukkigen tijd, zoo plotseling geweest, dat ik als versuft was door den slag dien ik had ontvangen.

Opeens begon echter ook mijn maag opstandig te worden, een vlijmende pijn schoot me door mijn buik. Toen pas merkte ik aan den lijve, hoe ook zij geleden had; maar ik aanvaardde mijn lot met dankbaarheid, omdat ik wel begreep dat ook voor mij dit het begin van het einde was. En ik snakte naar het einde, om weer zoo gauw mogelijk met Sylvia hereenigd te zijn.

Ook nu liep het echter anders dan ik verwachtte, zooals het in het leven haast altijd anders loopt dan we denken. Mijn maag werd opstandig en gaf haar inhoud terug, daarna zakte mijn pijn zoo goed als geheel. Een groote matheid overviel me en, hoewel ik heel goed het besef had dat het mijn dood zou beteekenen als ik aan die halve bewusteloosheid zou toegeven, stoorde ik me daar niet veel aan en strekte me naast Sylvia uit, haar koude handje in de mijne.

Spoedig daarop moet ik het bewustzijn verloren hebben; geheel verstijfd van koude en meer dood dan levend heeft men mij gevonden.

Zooals jullie wel zult hebben vermoed, was het de Italiaan die getracht heeft ons te vergiftigen. Later heeft men mij verteld dat hij een zeer berucht inbreker was, die ook niet voor moord terugdeinsde. Veroordeeld tot een lange gevangenisstraf, wist hij op een kwaden dag uit te breken en zich schuil te houden. Zijn bedoeling zal het wel geweest zijn om te trachten geld en kleeren te bemachtigen, ten einde vermomd over de grens te komen. Of het toeval is geweest dat we bijna gelijktijdig in de hut waren of dat hij er al langer vertoefde, weet ik niet; een feit is het dat hij overal gezocht werd en dat de politie er op het laatst de lucht van gekregen had dat hij zich in die buurt ophield, waar Sylvia en ik ons toen bevonden. Toen wij daar zoo plotseling bij hem in de hut belandden, begreep

hij direct dat dit de eenige kans voor hem was om zijn plan te volbrengen. Natuurlijk moest Sylvia gelijktijdig verdwijnen, daar zij het volvoeren van zijn plan in den weg stond. Hij had een zeer zwaar vergift in de melk gedaan en schrok toen ik er bij het drinken zoo'n vies gezicht van trok, niet anders denkende dan dat ik proefde dat er wat aan mankeerde en dat zijn plan daardoor in duigen zou vallen. Ware zijn plan gelukt, dan zou het voor hem 'n klein kunstje geweest zijn om onze lijken bij de Duivelspiek in den afgrond te storten, zoodat men, als men dan nog later misschien onze deerlijk verminkte overblijfselen zou vinden, zeer waarschijnlijk aan niets anders dan aan een ongeluk zou hebben gedacht en niet aan moord.

Voor zoover het Sylvia betreft, slaagde zijn plan maar al te goed, zij had één of twee bekers van de melk gedronken, maar ik zelf slechts een klein slokje, genoeg om me even een hevige maagkramp te bezorgen, maar niet om me te doden, temeer daar mijn maag weigerde de melk op te nemen.

Hij is natuurlijk ook de man geweest, die bij de Duivelspiek kwam om te kijken of we al gestorven

waren, maar zich haastig uit de voeten maakte, toen ik hem aanriep.

Ver is ook hij echter niet meer gekomen.

Zoodra zijn ontsnapping uit de gevangenis bekend was, kreeg de heele Italiaansche politie order te trachten hem zoo spoedig mogelijk dood of levend in handen te krijgen, terwijl voorts het toezicht op de grenzen bijzonder werd verscherpt.

Een militaire patrouille die, ter versterking van de politie, op zoek ging, toen men meende dat hij zich in de buurt van de hut ophield, heeft ons gevonden en naar beneden getransporteerd.

De Italiaan pleegde den volgenden dag zelfmoord, toen hij zich van alle kanten ingesloten zag.

Ik werd opgenomen in een ziekenhuis, bleef dagen en nachten buiten bewustzijn en kreeg een longontsteking die me aan den rand van het graf bracht.

Maar eindelijk herstelde ik toch weer en eenige maanden later was ik weer in Holland.

Nu zal het jullie,” besloot Lex zijn verhaal, „allen wel duidelijk zijn, dat wintersport in de bergen alle bekoring voor mij voor goed heeft verloren.”

Nieuwste ski-stijl.

De Zon

een strijdperk van helsche krachten

Zonne-protuberans van 200.000 K.M. hoogte, vijftigduizend maal zoo hoog als de hoogste Alpen.

Voor de volkeren der oudheid was de zon het zinnebeeld van vlekkelooze reinheid en stralende kracht en als zoodanig bezongen zij haar in begeesterde aanbidding. Eerst na de uitvinding van onze machtige kijkers bleek, dat haar lichtend oppervlak volstrekt geen rijk van klaren vrede is, maar veeleer een slagveld van onverpoosden, verschrikkelijken strijd tusschen vurige demonen.

De tocht zou wat lang worden, wanneer we den gloeienden bol, waar temperaturen heerschen van ongeveer 6000 graden Celsius, tot op korten afstand wilden naderen, en dus zullen we ons voor deze gedroomde reis naar de zon bedienen van een lichtstraal, die per seconde driehonderd-duizend kilometer aflegt. Met dit vervoermiddel laten we al spoedig de maan, die slechts 375.000 K.M. van de aarde verwijderd staat, achter ons en na een reis van 8 1/4 minuut zweeft de laaiende reuzenbal van de zon recht voor ons. Honderdvijftig millioen K.M. achter ons ligt nu de aarde, nog slechts een stip in de wereldruimte. Hoe nietig en onbetekenend lijkt zij nu met al haar bewoners, vergeleken bij de zon, wier doorsnee 109 maal zoo groot is: er zouden 1.297.000 aardbollen noodig zijn om den zonnebal te vullen. Wanneer we ons de zon hol voorstellen en de aarde in haar middelpunt verplaatsten, dan zou niet alleen onze maan onbelemmerd op haar gewonen afstand rondom de aarde kunnen cirkelen, maar er zou tusschen de maan en het zonne-oppervlak nog evenveel ruimte overblijven als tusschen aarde en maan.

We zien dus, dat de geweldige vuurmachten, waarover wij spreken gaan, een ontzaglijk strijdperk ter beschikking hebben.

Een kleine sterrenkijker, soms zelfs een goede veld- of tooneelkijker, is al voldoende om een indruk te krijgen van de rusteloze beweging op

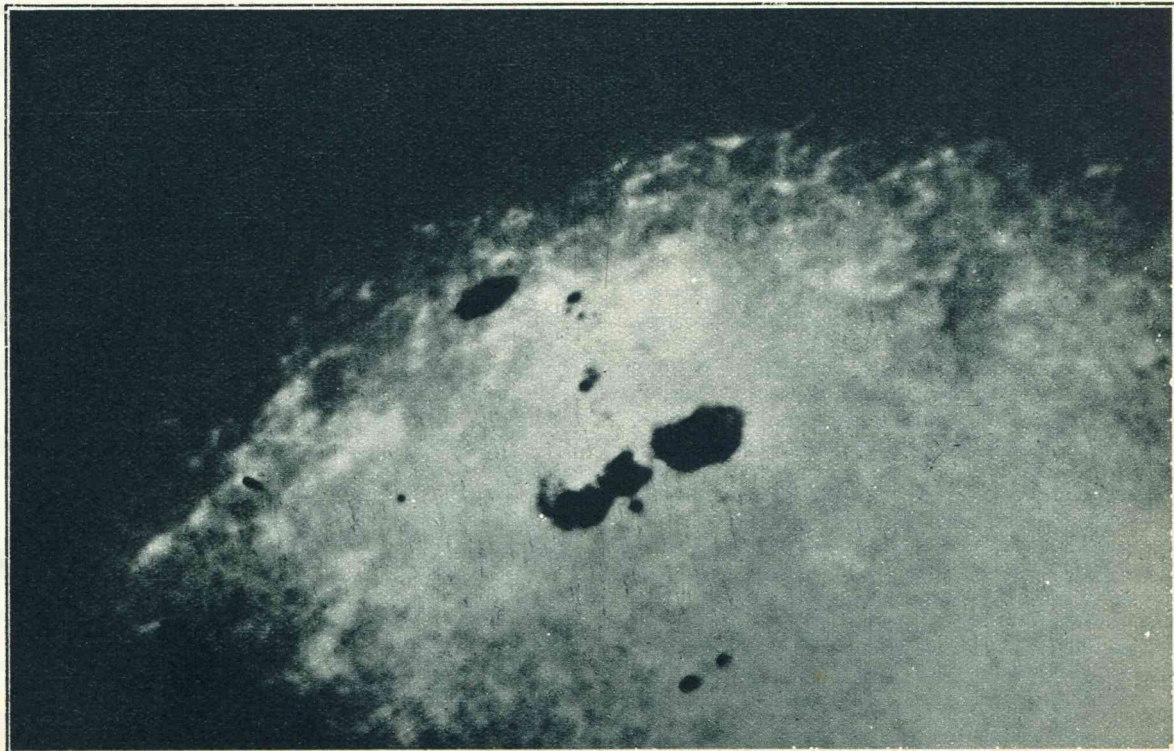
de zonneschijf. Het instrument moet natuurlijk voorzien zijn van zwart of rood glas, zoodat men den verblindenden gloed, 619.000 maal zoo sterk als die der volle maan, verdragen kan.

We zien het oppervlak der zon bedekt met ontelbare korrelige lichtvlekjes, die wel wat overeenkomst vertoonen met schapenwolkjes, en die voortdurend in beweging zijn. Dit is de z.g.n. granulatie der zon. En in dit deinend spel van beweeglijk licht vallen enkele diepzwarte plekken op: de zonnevlekken.

Wat hun grootte betreft, wisselen deze aan

slakvorming herinnerende en meestal door heldere zones omgeven verschijnselen zeer sterk. Nu eens zijn ze klein, maar dan weer zoo groot, dat onze geheele aardbol met al zijn werelddeelen en oceanen in een van die donkere vlekken gemakkelijk plaats zou kunnen vinden. Doorsneden van 7000 tot 10.000 K.M. zijn geen zeldzaamheid; er komen er echter ook wel eens voor, die nog tienmaal grooter zijn, en in zoo'n geval zijn de vlekken zelfs met het bloote oog te zien.

Daar zij het middelpunt zijn van ontzaglijke electrische en magnetische stormen, bevinden die

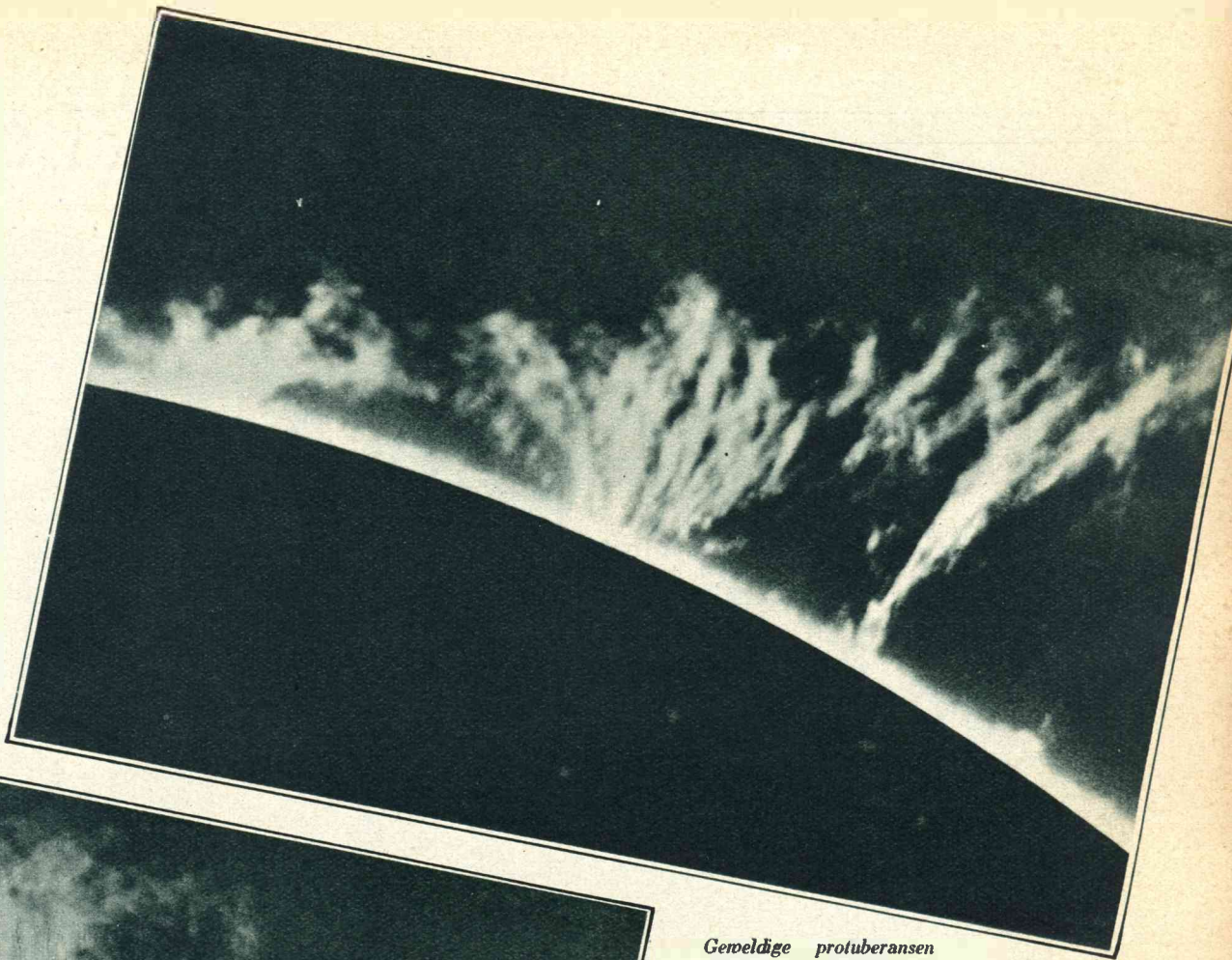

Groep zonnevlekken temidden van uitgebreide fakkels.

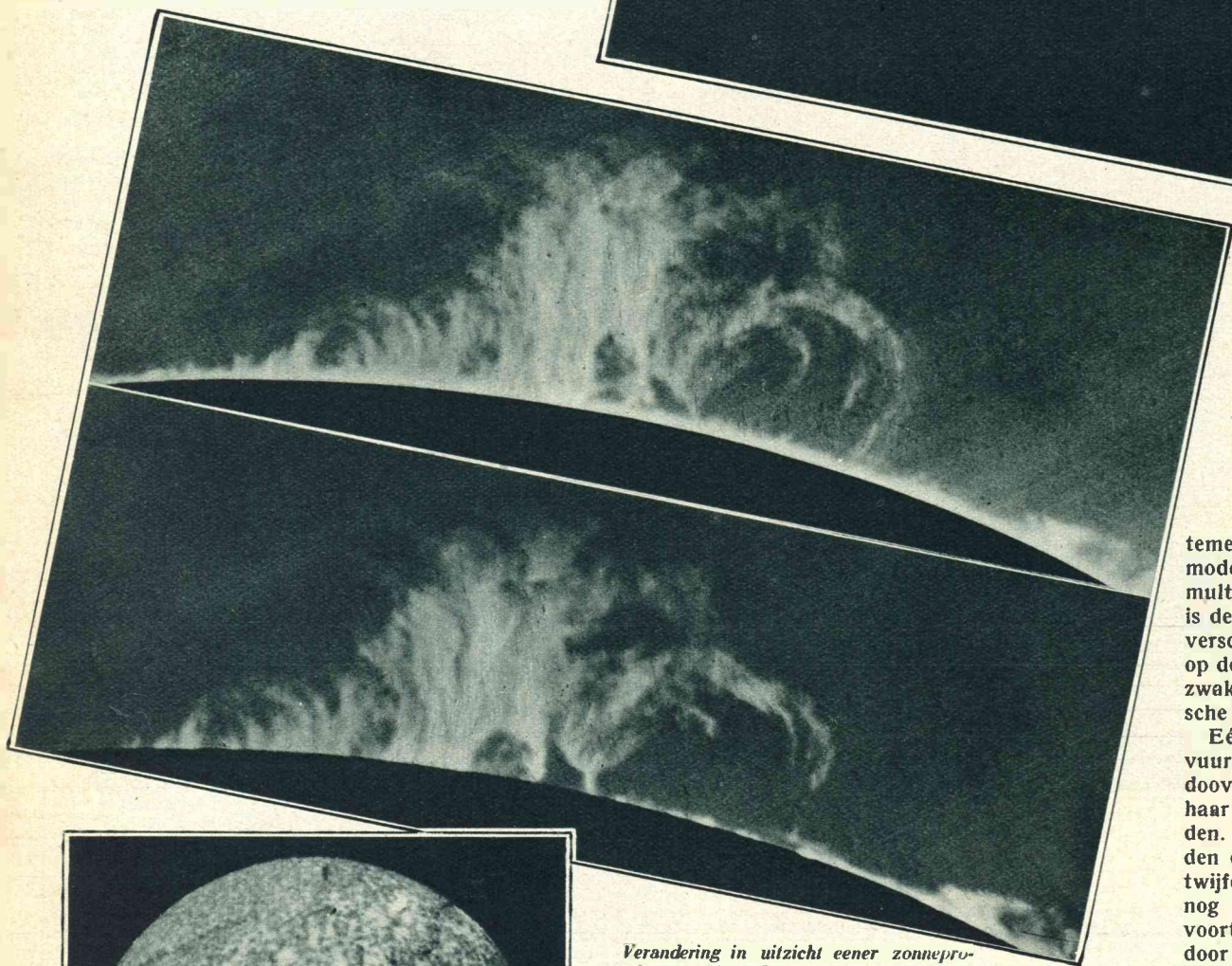
vlekken zich voortdurend in een toestand van wervelende beweging en gewelddadige verandering. Zij breiden zich uit of krimpen in, vereenigen zich vaak tot groepen en verdwijnen weer na korteren of langeren, soms ook zeer langen levensduur.

Op sommige tijden treden zij in zeer gering aantal op, in andere perioden zijn ze weer bijzonder talrijk. De waarnemingen van een lange reeks jaren hebben bewezen, dat er 'n geregelde periodieke wisseling bestaat, volgens welke er alle $11\frac{1}{2}$ jaar een maximum aantal zonnevlekken optreedt, waarop dan weer geleidelijk een minimum volgt. Merkwaardig is de nauwkeurige samenhang dezer perioden met die der schommelingen van het aardmagnetisme en de veelvuldigheid der noordlichten.

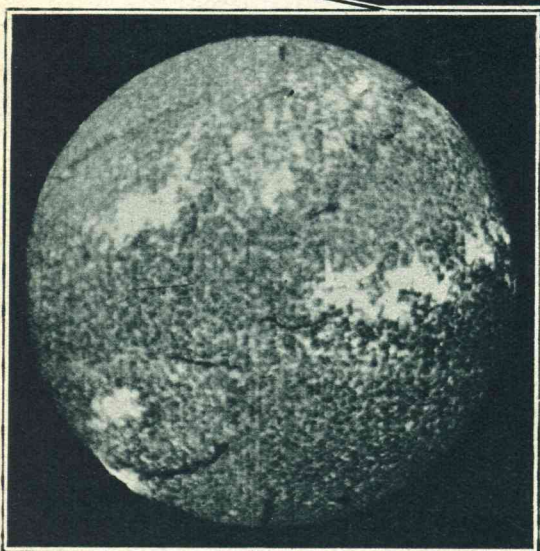
Dikwijls wordt de vorming van zonnevlekken voorafgegaan door geweldige uitbarstingen van gloeiende gassen en calciumdampen uit het binnenste van het zonnelichaam. Deze explosie-

Geweldige protuberansen worden tot 150.000 K.M. in het wereldruim geslingerd.

Verandering in uitzicht eener zonneprotuberans in verloop van tien minuten.

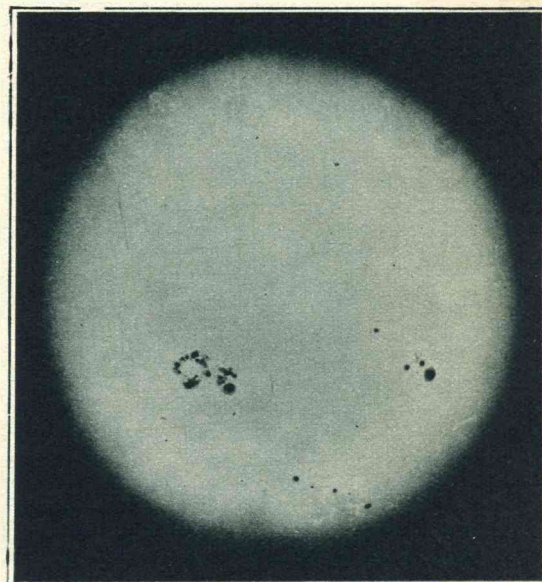
Opname der zon met den spectroscop in het licht der calciumlijn met lichtende protuberansen en donkere calcium-wolken.

vlammen strekken zich niet zelden over vele duizenden kilometers buiten het zonne-oppervlak uit. Ze worden fakkels genoemd en zijn het best waarneembaar aan de randen der zon, waar ze zich vertoonen als golvende, vertakte vuurlinten. We kunnen ons voorstellen, welke chaotische woelingen op de zonne-oppervlakte plaats vinden,

juist daar, waar zonnevlekken zich gaan vormen.

Een door een fakkelkrans omgeven vlek lijkt soms op een vulkaan, waaruit naar alle zijden gloeiende lava afstroomt.

Bijzonder belangwekkend zijn echter de gebeurtenissen in de rossig-lichtende gasmassa, die de geheele zon ter dikte van 12.000 K.M. als een ziedende vuurzee omgolfte en om haar kleur den naam van chromosfeer draagt. Hier is het gebied der zgn. protuberansen, die in voortdurende indrukwekkende berøring als rozeroode vlammenbundels aan den zonnerand opflakkeren. Vroeger kon men ze alleen waarnemen bij totale zonsverduisteringen — nu toont ze ons de spectroscop, dat licht-ontledend wonder-instrument, op elk gewenscht oogenblik, dat de zon maar schijnt. Metaaldampen van ijzer, magnesium, natrium, enz. worden vele duizenden kilometers ver vlammend weggeslingerd met snelheden van 350 en meer K.M. per seconde. Wanneer zulke vlammentongen zich aan de oppervlakte der aarde vormden, zouden ze gemakkelijk de maan kunnen treffen. Onder heftige, voortdurende veranderingen vallen de vlammenbundels weer op de zon terug.

Zonnesfoto met groote plekkengroepen en fakkels.

Den eenen dag is het zóó zoel, dat het wel voorjaar lijkt; dan gaan de jonge moeders met de babies uit wandelen.

Maar den volgenden morgen is er een ijslaagje gekomen op het ondergelopen land buiten de verste huizenrijen. Onmiddellijk worden de schaatsen ondergebonden.

In het Vondelpark spelen de kinderen alsof 't April was en geen Januari.

En de hongerige meeuwen krijschen om brood.

Valpartijen op het zwakke ijs zijn aan de orde van iedere minuut.

Ik was bevroesd

fijne zijden
kousen te dragen,
totdat

„Ik was geheel ontmoedigd door den zwaren groei van ontsierend haar op mijn beenen en armen. Ik probeerde ontharingscrèmes, onaangenaam ruikende poeders en pijnlijke elektrische behandelingen — zelfs een scheermes. Geen dezer middelen was echter in staat mij de gewenschte resultaten te verschaffen. Daarop vernam ik dat de Nieuwe Vieto — die Wenlo-Wit bevat — de keratine in de haren oplost en zodoende voor goed een eind maakt aan het onaangename ontsierende haar. Ik schafte mij daarom een tube van de Nieuwe Vieto aan en sinds ik daarvan gebruik heb gemaakt is mijn huid zoo glad en blank, dat niemand ooit zou kunnen vermoeden, dat ik met akelig overtoellig haar te kampen heb gehad.” De formule en octrooi-rechten dezer nieuwe vinding van een Engelschen geleerde zijn aangekocht door de fabrikanten van Vieto en Wenlo-Wit is thans een bestanddeel van de Nieuwe Vieto (Witte Kleur), gegarandeerd 100 % zuiver. In tuben van f 1.— en groote tuben f 1.75; bij drogisten en parfumeriezaken.

GRATIS: Door een speciale overeenkomst kan elke lezeres een monster Nieuwe Vieto (met Wenlo-Wit) ontvangen door toezending van 5 postzegels à 5 cent voor porto, verpakking, etc., aan de Dae Health Laboratories (Afd. P.I.), Den Haag.

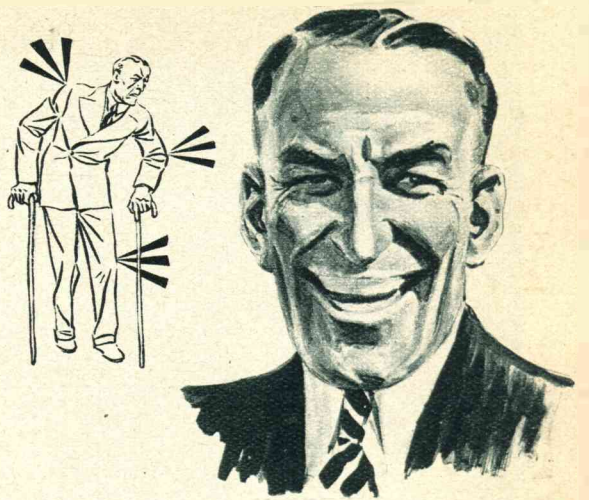
ABONNEERT U OP DIT BLAD

DOOR 'T GEBRUIK VAN
NIVA TANDPASTA
STEUNT GIJ
5 Nederlandsche Industrieën,
daar de voorn. grond-
stoffen en de ver-
pakking ook
NEDERLANDSCH FABRIKAAT
zijn.
Helpt dus
mede, de ma-
laise in EIGEN LAND
te bestrijden.
Groote Tuben 75 cts.
Kleine Tuben 25 cts.
Dr. H. NANNING'S
Pharm. Chem. Fabr. N.V., Den Haag.

MIJNHARDT'S
laxeer-
tabletten
werken
zacht en zeker

DRAISMA VAN VALKENBURG'S
LEVERTRAAN
LEEWARDEN
Adverteeren
doet verkoopen!

BOOM'SMAAGPOEDERBOOM'S
Eijders aan Maagpijn
maagkramp, zuur, hartwater
en slechte spijsvertering zullen
haat vinden bij het gebruik
van het reeds meer dan
40 jaren in den handel zijnde
Maagpoeder Boom.
Alleen echt zoo de verpakking is
voorzien van bijstaand fabrieksmerk
Verkrijgbaar in de meeste Apoth. en Drog. à f 1.25 per doos
BOOM'SMAAGPOEDERBOOM'S

Zoo stijf als een plank.
Kon zijn jas niet meer aantrekken.
Nu weer zoo flink als ooit.

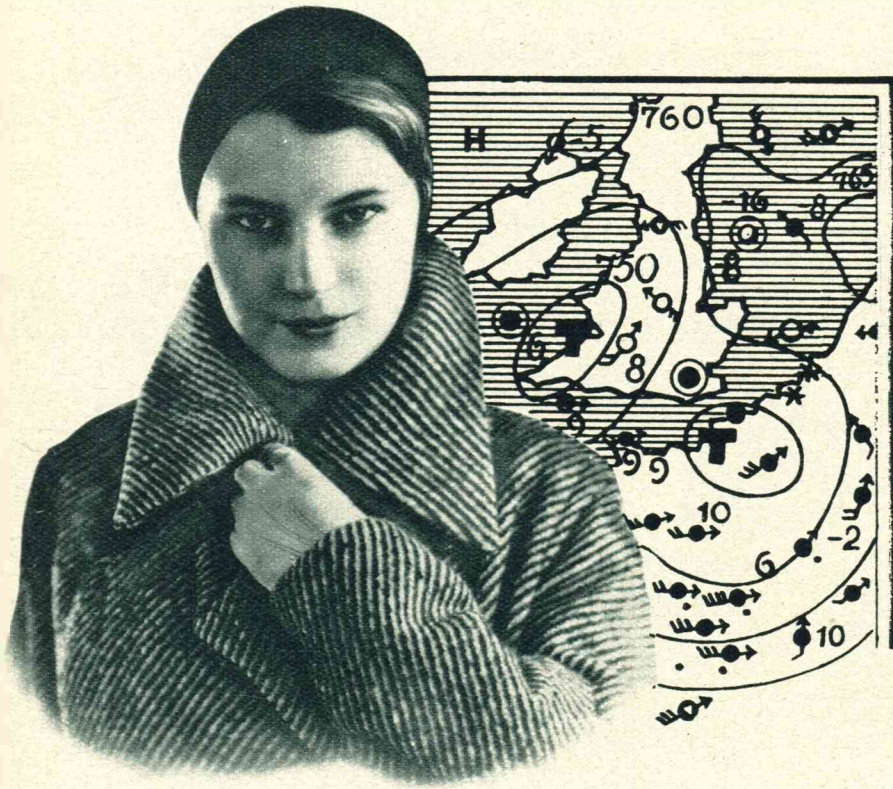
Hoe gelukkig moet deze man zich voelen nu hij weer flink en lenig is, na zoo langen tijd een slachtoffer te zijn geweest van reumatiek.

„Het is nu vele jaren geleden,” schrijft hij, „sinds ik voor het eerst met chronische reumatiek te bed moest blijven. Daarna moest ik met twee stokken rondloopen. Ik leefde in een ellendigen toestand tot vijf jaar geleden. Ik kon me slechts bewegen als een houten blok door me heelmaal rond te draaien. Ik kon mijn jas niet aan- of uittrekken zonder hulp van mijn vrouw. Maar dank zij Kruschen Salts, dat ik nu vijf jaar lang regelmatig genomen heb, ben ik zoo actief als een jonge man van 23.” E. H.

Kruschen Salts

Opgehoopte afvalstoffen en urinezuur, die de kwellende reumatische pijnen doen ontstaan, krijgen kans om zich te vormen wanneer ingewanden en nieren te traag werken. Kruschen Salts spoort ingewanden en nieren aan tot beter functionneeren en drijft overtollig urinezuur en schadelijke afvalstoffen zacht en volkomen uit het lichaam. De pijnen worden nu gestild, gezwollen slinken, verstijfde ledematen worden weer lenig. Voortaan zal „de kleine dagelijkse dosis” U inwendig schoon houden, vrij van afvalstoffen, overtollig urinezuur en dus ook vrij van reumatiek.

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon. Stralende gezondheid voor 1 cent per dag. Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

NIVEA
beschermt
Uw huid

als het koud is, als het waait, regent of sneeuwt. Wrijft U elken avond, maar ook overdag, alvorens U zich op straat begeeft, gezicht en handen met Nivea in. Uw huid is dan bestand tegen weer en wind; zij blijft mooi, zacht en soepel.

Nivea dringt volkomen in de huid door, zonder glans achter te laten. Haar bijzondere werking berust op haar gehalte aan Eucerit, en dat vindt U in geen andere huidcreme.

In doozen en tuben van 20—90 cts.
Beiersdorf N. V., Sarphatikade 3, Amsterdam-C.

ONGEREPT

ONGEREPT

Vrouwenleven

Kinderjurk van roode wollen stof, met geborduurde randen

KINDERKLEEDING

Een der groote Parijsche ontwerpers van kinderkleding zegt ergens, dat het aankleeden van kinderen zoo uiterst moeilijk is. Je neemt ze de maat en tegen dat de jurk klaar is, zijn die maten misschien alweer veranderd. Dat in de eerste plaats. En dan: maak je wat veel werk van de kleertjes, dan kunnen de kleinen er in uitzien als aangekleede aapjes. Zoek je het meer in eenvoud, dan vinden de mama's, dat je er je wat al te gemakkelijk afmaakt.

Toch moet men bij kinderkleding vooral in het oog houden, dat er veel eerder iets bedorven kan worden door een teveel dan door te weinig opsmuk. De natuurlijke bekoorlijkheid van 'n kind komt juist in eenvoudige kleding het beste tot haar recht. Dat wil nog niet zeggen, dat men de kinderkleding nonchalant behandelen moet. Er is soms aan schijnbaar eenvoudige kleertjes heel wat werk verricht. Maar het is uit den booze, wanneer versierselen zich opdringen.

De kinderkleur van onze afbeelding werd ontworpen door het modehuis Olga. Ze is vervaardigd van roode wollen stof, heeft geborduurde randen als garneering en 'n gladde leren ceintuur.

Veel der Parijsche modelletjes van kinderkurken hebben bretels, soms zijn het eenvoudige gladde banden, soms vlechten van drie biesjes en bij meer feestelijke zijden jurken zijn het vaak ruches, die rokje en blouse met elkaar verbinden. Dan zijn er de eenvoudige jurkjes met 'n smalle ceintuur om het middeltje en het een of andere kraagje, dat bij

enkele modellen van voren als 'n fichu gekruist wordt. Voor 'n iets grooter meisje is er 'n aardigst model, 'n zwart fluweelen overgooier, het rokje onder de knieën wijd uitvallend, het lijfje met 'n ovale uitsnijding, en om 't middel 'n smal ceintuurtje. Vlechten van 3 fluweelen biesjes dienen tot schouderbanden en omgeven de armsgaten. Daaronder 'n eenvoudig zacht rose gebloemd bloesje, ingerimpeld en in 'n smal biesje gevat rondom den hals.

Voor de allerkleinsten zijn er nog altijd de heel eenvoudige jurkjes, met 'n schouderstuk, het een of andere kraagje en 'n vleugel- of pofmouwtje, waarbij smalle valenciennes of 'n fijn gehaakt randje tot afwerking dienen.

De kleine jongetjes verschillen in hun kleding niet zoo heel veel van die der meisjes. Het rokje wordt hier vervangen door 'n broekje, maar de trui of het bloesje, dat voor 'n klein meisje dienen kan, is ook voor 'n klein jongetje geschikt.

Voor feestelijke gelegenheden neme men 'n waschbaar zijden bloesje, waarvan men kraagje en manchetten met 'n klein strookje of kantje kan versieren. Daarbij 'n opgeknoopt broekje van fluweel of peau de pêche, en de kleine baas ziet er keurig uit. Voor heel kleine jongetjes staan de bloesjes met korte mouwtjes bijzonder aardig. Ze kunnen 'n omgeslagen manchet hebben, met 'n smal strookje als garneering, evenals 't kraagje.

PAULA DEROSE.

'N GEHAAKTE GARNEERING VOOR KINDERJURKEN

Het eenvoudige haakwerk dat hierbij wordt afgebeeld leent zich uitstekend voor de garneering van kinderkurken, evenals voor lingerie.

Men kan het randje maken van fijn wit haakgaren, en men kan ook fijne wol er voor nemen of gekleurd D.M.C.-garen, wat voor fluweelen of wollen jurken nog aardiger zal wezen.

Men begint het randje met 12 losse st. en haakt dan nog 3 losse voor het 1ste stokje. Daarnaast haakt men nog 3 stokjes, in den 4den, 5den en 6den lossen st. Dan haakt men 4 losse en vervolgens 4 stokjes in de laatste 4 losse steken.

Men keert het werk om, haakt 7 losse, 4 stokjes op de 4 losse van den vorigen toer, 3 losse en 1 stokje boven 't laatste

stokje. De 3de toer is weer als de 1ste, de 4de als de 2de, enz.

Bij het maken van 'n hoek keert men het werk niet om, doch haakt 7 losse st. en vervolgens 4 stokjes dwars op het gaatje van den voorlaatsten toer, vervolgens 3 losse en 1 stokje op het einde van het volgende blokje.

Op dezelfde wijze haakt men ook het entredeux in zigzag-lijn, zooals op onze foto duidelijk te zien is.

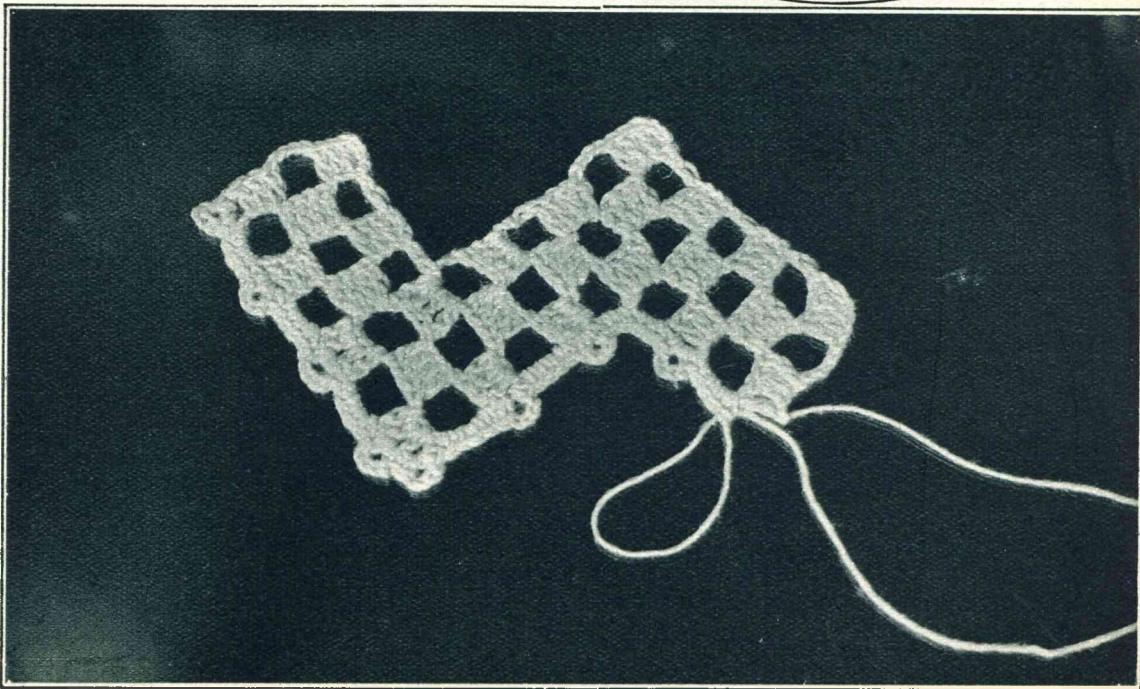
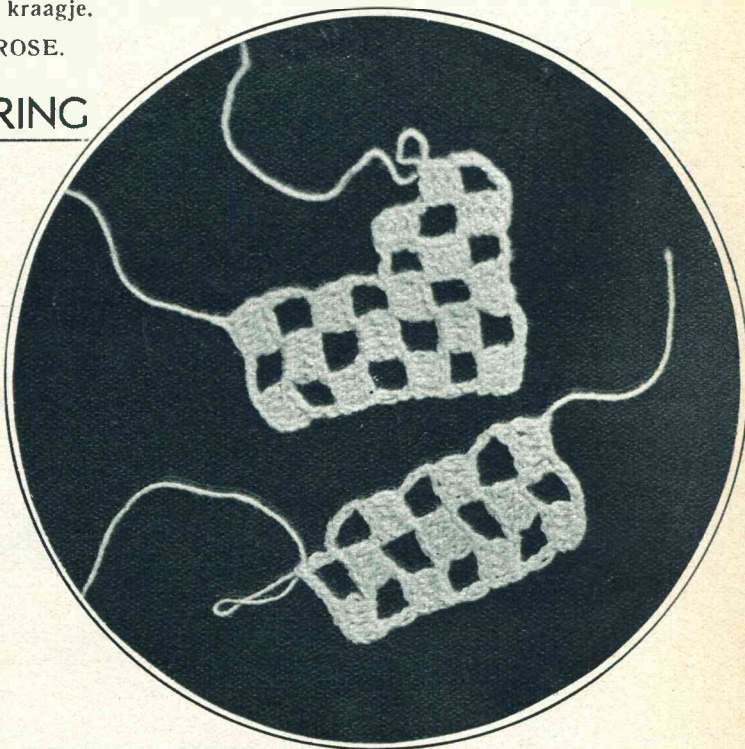
Wil men het entredeux als afwerking gebruiken van 'n kraagje of voor den onderkant van 'n jurkje enz., dan kan men het afwerken met 'n picot op de volgende wijze: Men haakt 4 vaste st. in ieder gaatje en middenin 'n blokje van 4 stokjes telkens: 1 vaste, 4 losse, 1 vaste st.

'n Doodeenvoudig jurkje of bloesje kan, afgewerkt met zoo'n gehaakt randje van wol in een aardige afstekende kleur, werkelijk tot iets heel bijzonders worden.

Het simpele patroontje kan heel vlug gehaakt worden en ieder zal wel voor zich zelf kunnen uitrekenen dat de kosten van het materiaal héél gering zijn.

Voor lingerie is gewoon haakgaren voor het randje aan te bevelen.

THÉRÈSE.

De bekoorlijke ster

CAMILLA HORN

zegt

„Een filmster moet een fraaie huid hebben; want alles is zichtbaar in de opnamen van dichtbij” is het oordeel van deze bekoorlijke film-actrice. „Lux Toilet Zeep houdt de huid in prachtige conditie.”

En omdat de prijs van dit zeldzame schoonheidsmiddel zoo uiterst matig is, moet U beslist eens een stuk koopen en zien hoe het roomachtige schuim Uw gelaat dag aan dag bekoorlijker maakt!

**„LUX
TOILET
ZEEP**

houdt

*mijn huid
prachtig in
conditie”*

Martha Eggerth, Jenny Jugo en Truus van Aalten, drie bekoorlijke filmsterren zijn van opinie dat Lux Toilet Zeep het beste middel is om de huid mooi te houden.

Prijs per stuk
20 cent
3 st. in één omslag
50 cent
12 kleine stukken
70 cent

LTS 35-07H

„Ik heb heel wat s.g. lastige en moeilijke kinderen onderzocht en kon aantonen, dat zulke kinderen bijna steeds aan kalkarm bloed leden.”
schrijft een bekend kinderarts.

'n
**Moeilijk
Kind -**

KALKTEKORT veroorzaakt slaptte, bloedarmoede, hangerigheid en verlies van eetlust. Geef Uw kind daarom Kalzan, het kalkvoedsel. Kinderen zijn er dol op - een bewijs dat hun snelgroeiend organisme extra kalk noodig heeft. Met drie of vier tabletjes per dag zult ge in korten tijd kalkgebrek in zijn lichaam overwinnen en zoo zijn gezondheid verbeteren.

De eetlust zal terugkeeren, het gewicht vermeerderen, terwijl Kalzan tevens het weerstandsvermogen tegen ziekte - zulk een voornam factor in den winter - zal verhoogen

En in zeer veel gevallen zult ge bemerken, dat het lastige karakter van Uw kind zijn oorzaak had in ongezondheid. Doordat Uw kind zich met Kalzan sterker is gaan voelen, zal het zijn humeurigheid gaandeweg verliezen.

Koop nog heden een bus Kalzan.
Bij iederen Apoth. of Droeg. à f. 1.25 en f. 2.25 per verp.

KALZAN

Het Kalkvoedsel.

Wij zenden U een monsterbusje Kalzan met interessant boekje over den invloed van Kalzan op Uw gezondheid, gratis toe. Zond ons deze coupon nog vandaag (in open envelop is het porto 1½ ct.) VUL IN:

Naam: A 8

Adres:

Adressaat:
N.V. A. Wulff & Co., Oostende, Amsterdam. C.

Onze abonné's worden er op attent gemaakt, dat zij die voor een eventuele uitkeering ingevolge onze **Gratis Ongevallenverzekering** in aanmerking wenschen te komen, op tijd hun abonnementsgeld voldaan moeten hebben. Eenieder drukken wij dus op het hart zich steeds regelmatig hiervan te kwijten, opdat wij den gegadigden, die zulks zouden hebben nagelaten, geen teleurstelling behoeven te bereiden.

Fauteuils
voor elke beurs!

950, 1350, 1690, 2100, 2500, 2900

Enorme keuze in **DRESSOIRS**
1950, 2300, 2690, 2950, 3500, 3900

Bezoekt onze Meubelafdeeling!

Voordeelige aanbieding
HUIS-EN SLAAPKAMERS

De Tijdgeest GEOPEND TOT 6 U.
ZATERDAGS v. 9 v.m. tot 10 n.m.

BILDERDIJKSTR. 77-85. AMSTERDAM * TELEF. 81414

Van Duivelseiland het Verlost

DE ONTZETTENDE

ERVARINGEN VAN 'N ONSCHULDIG VERBANNENE

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: Tijdens de bezetting van het Duitse stadje Kehl door de Franche troepen wordt de daar woonachtige leeraar Alfons Paoli Schwartz gearresteerd. Hij wordt er van beschuldigd, Franschman zijnde (hij is op Corsica geboren), in 't Duitse leger gediend te hebben. Schwartz, wiens ouders Duitschers waren, en die altijd in Duitsland leefde, was onbekend met de bepaling, dat ieder die op Fransch grondgebied wordt geboren als Franschman wordt beschouwd. Na twee jaar in voorarrest te hebben gezeten, wordt hij veroordeeld tot verbanning naar Guyana. Tijdens het transport maakt hij kennis met Germaine Leroux, die van spionage beschuldigd is. Schwartz wordt overgebracht naar St. Martin de Ré.

XV. HET DOODENSCHIP.

Morgen gaan ze! Dat weten de veroordeelden op St. Martin de Ré. Zij genieten nu eenige vrijheid van beweging tusschen de wallen en muren. Zij moeten trouwens ook gekleed worden. Niemand mag zijn burgerkleeren meenemen naar Guyana.

Er zijn nog veel meer dingen, die daarginds verboden zijn, een bezitter zelfs zware straf op den hals kunnen halen. Dat beweren tenminste de cipiers, die nu rondtrekken door de kazematten, en de gemoedelijkheid, de naastenliefde zóóver drijven, dat zij de zeshonderd mannen goed geld bieden voor slechte, leelijke burgerkleeren en anderen rommel.

Wat een beste, brave kerels toch, die heeren cipiers! En dan zijn er waarachtig onder die zeshonderd nog 'n paar idioten, die durven beweren, dat zoo'n

De cipiers weten precies, waar nog wat te halen is. Voor zoo'n burgerpakje geeft de uitdrager in La Rochelle best vijftien frank — als je den gevangene vijf frank in z'n handen stopt, is ie tevreden. Hij moest eens niet tevreden zijn — stel je voor! Tien frank zuivere winst per pakje.

Mooi zaakje voor de beampten op St. Martin de Ré. Konden ze maar alle dagen zoo'n troepje schorremorrie onder handen nemen!

Urenlang wordt er gesjacherd, en tal van voorwerpen gaan voor 'n kleinigheid over in de handen der cipiers. Eerst later, in Guyana, zullen de kaalgeplukte stakkers begripen, hoe ze beetgenomen zijn, want ze hadden, enkele voorwerpen uitgezonderd, al het

hunne mee mogen brengen. Nu krijgen de bannelingen hun kleeren. Ten eerste 'n wollen matrozenpak. Dat is wel nieuw, maar van zoo slechte stof, dat de draden garen het met moeite in elkaar houden.

Maar dat doet er niet toe — als 't maar blijft zitten, tot de menschen aan boord zijn. De fabrikanten en de leveranciers verdienen er dik aan — al moeten ze den gevangenisbeampten heel wat geld toestoppen.

De dril-pakken zijn iets beter. Iedere gevangene krijgt er één, met twee grove hemden en een hoed van lappen. Alleen de „verwijderden”, de echte misdadigers, moeten de puntmuts der gevangenen dragen.

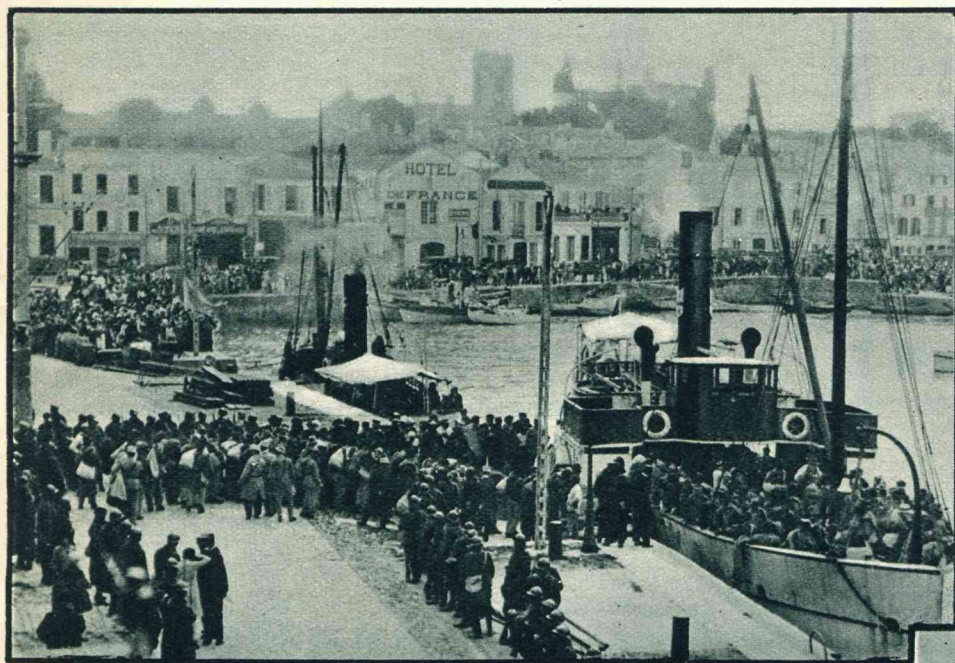
Ieder krijgt een groven zak, om er zijn kleeren in te bewaren. Het beste stuk van de uitrusting is een zwarte halsdoek, dien de meesten aanstonds als zakdoek gebruiken, en een paar schoenen — uit oude legervoorraden. Daarmee zal later een levendige handel gedreven worden.

Tenslotte komen daar nog een keteltje en een drinkbeker bij.

De cantine heeft het dezen laatsten dag druk. Voor de franken, die de kleeren opgebracht hebben, wordt aanstonds tabak en chocolade gekocht. De veroordeelden weten, dat zij maar weinig chocolade en in 't geheel geen tabak mee mogen nemen — maar toch wordt zooveel mogelijk tabak, sigarettenpapier en lucifers aangeschaft.

Ondanks het strenge foto-verbod is er toch een kiek gemaakt van het aan boord gaan der bannelingen, waaronder Alfons Paoli Schwartz (X) zich bevond.

Inscheping van een aantal verbannenen in een kleine boot, die hen zal overbrengen vanuit de haven van St. Martin de Ré naar het op de reede liggend „Doodenschip”, waarvan hierbij een aangrijpende beschrijving gegeven wordt.

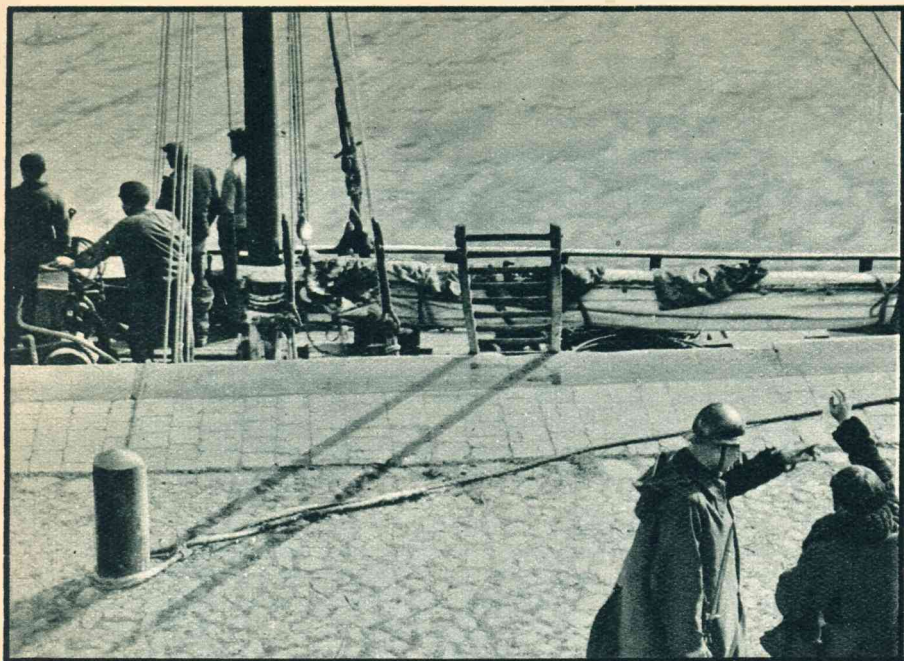
Stuk voor stuk passeeren de bannelingen, thans in uniform gestoken, de contrôle bij het inschepen op de overzetboot.

goeie lieve beampte 's nachts met zijn vuisten op hun gezicht heeft gehamerd!

„Kijk eens, jongen — je hebt daar linnengoed — burgerhemden — 'n stuk of zes wel! Ik gun je die mooie spullen natuurlijk van harte, maar ik moet je er toch even op wijzen, dat de beampten daarginds, op de eilanden en zelfs in Cayenne, lang niet zoo toeschietelijk zijn als hier. Die menschen zitten daar al jaren — dat slaat ze wel eens op de zenuwen — en dan heb je best kans, dat ze je die hemden eenvoudig afnemen — want je hebt als veroordeelde alleen maar recht op de twee hemden, die je straks van de regeering krijgt. En wat heb je dan aan die moppie bullen? Ze lachen je nog maar uit, als ze met jouw hemd aan langs je heen loopen. Maar ik ben de kwaadste niet — ik zal ze van je koppen. Ik geef je... nou enfin, omdat jij 't bent — 'n frank per stuk. Goed?”

Natuurlijk slaat de banneling toe. Hij kan slecht anders. Hij moet de bewakers te vriend houden, want er komt nog een heele nacht, hier in de ransel-inrichting!

Een laatst vaarwel van een achtergeblevene op de kade van St. Martin de Ré.

Dicht op elkaar staan de veroordeelden op de kielplanken der booten, — bewegen kunnen zij zich niet. Zij zien niets dan den grauwem hemel boven zich en de blinkende wapens der bewakers, die heen en weer loopen over het dek.

Dan bereiken zij het deportatie-schip, het „Doodenschip Dualla”, in het groenachtige water der haven van La Rochelle.

Het stoomschip Dualla heeft betere dagen gekend. Twintig jaar geleden bracht het voorname passagiers van Duitsland naar Afrika.

Na den vrede moest het aan Frankrijk worden uitgeleverd. Het werd gebruikt, om zwarte soldaten uit Frankrijk terug te brengen naar Senegal. Drie van die reizen maakte het schip — toen zag 't er uit als een beestenstal — geen verf meer op de planken, alles afgesleten en oud en leelijk — een geschikt vervoermiddel dus voor de toekomstige bewoners van Cayenne en de „Eilanden des Heils”!

De lange sleep van kleine, diepe booten nadert het verankerde schip en houdt stil. Binnen weinige minuten zijn de zeshonderd menschen, langs de scherp bewaakte trappen, op het Doodenschip overgebracht. Zij hebben de haven van Rochefort niet gezien, zelfs geen tijd gehad, om een snellen blik op het nabije land te werpen. Misschien ook hadden ze dat niet eens gewild — zooveel goeds heeft Frankrijk hun niet gedaan!

Binnen in het Doodenschip Dualla zijn er drie menschenkooien, drie groote, stevige, omtraliede ruimten.

Zoo'n kooi heeft den vorm van een hoefijzer, en moet tweehonderd veroordeelden herbergen, met al hun oneenigheden en wenschen en bezwaren en vreugden en smarten.

Of neen — vreugden zijn er niet! Of men moet het heimelijk rooken, onder de deken, meetellen — het rooken van sigaretten, gemaakt met materiaal uit de *plan*, die na ieder gebruik weer zorgvuldig wordt weggestopt.

Wenschen en bezwaren zijn er evenmin op het gedeporteerden-schip — tenminste niet tegenover de meerderen. Er blijft niets over dan onaangenaamheden en smarten. Ondraaglijk is het dicht op elkaar hokken, waaraan hier niemand ontkomen kan. De kooi, het afgetraliede hoefijzer, is aan iederen kant een twintig meter lang. De breedte is vier meter. In die lange kooien loopen nu de gevangenen den heelen dag heen en weer. Aan beide zijden van het hoefijzer zijn closets, die druk bezoek hebben, want al spoedig begint de zeeziekte.

Het hart van het hoefijzer, de open ruimte, is bestemd voor de bewakers. Die zitten daar te drinken, te rooken en te kaarten — en als de lokkende rook

Dien voorraad moeten de koopers nu oprooken, vóór het weer ochtend wordt, zou men zeggen. Maar dat gaat niet. Dat weet de cantine-houder, en dat weten ook de bewakers, die natuurlijk bij den cantine-handel geïnteresseerd zijn. En óók weten zij, wat er met die artikelen gebeurt — dat er iets mee gedaan wordt, dat tegen de voorschriften is — maar verkoopen doen zij toch.

Zaken zijn zaken, en wet is wet. Die twee raken wel eens met elkaar in strijd — maar men kan op z'n tijd een oogje dichtdoen! Van 't kleine salaris alleen kan een mensch toch niet rondkomen?

Ja — waar blijven de veroordeelden met al die tabak? En waarom is er zoo'n vraag naar leeren handschoenen? En waarom zijn zij heelemaal niet bang voor het scherpe fouilleeren, den volgenden dag vóór het vertrek?

Zij hebben hun ervaring, die menschen — zij kennen het geheim (inzooover het een geheim is) van de *plan*.

Een *plan* is een soort étui, waarin tabak, lucifers, baar geld en andere verboden zaken verborgen worden. De *plan* wordt gemaakt van het dunne leer van een handschoen, en is tien centimeter lang, twee à drie centimeter dik. Men perst de gekochte, maar verboden tabak zoo dicht mogelijk in elkaar. Ze hebben den tijd — urenlang kunnen zij zich met dat samenpersen bezig houden.

In die rol stoppen zij ook luciferskoppen, en sigarettenpapiertjes, in elkaar gewrongen tot bolletjes. Het is niet te gelooven, hoeveel er in zoo'n *plan* gaat, ook aan geld. Bovenop gaat een stop van zilverpapier, en dan wordt het geval dichtgenaaid.

En dan wordt het harde, handzame voorwerp ergens geborgen, waar het zelfs na ontkleeding niet gezien kan worden, n.l. in den endeldarm.

Als het donker wordt, is alle smokkelwaar geborgen. Slechts enkele vezeltjes tabak zijn er nog in de broekzakken — die mogen ze vinden morgenochtend!

Den volgenden ochtend treden de zeshonderd aan. Ter bewaking is er een sterke afdeling gendarmerie aanwezig, en bovendien een dubbele rij koloniale infanterie. De militaire bewakers der citadel ontbreken natuurlijk ook niet. Die groote ontplooiing van macht is noodig, om de burgers op een afstand te houden, en te laten zien, hoe goed de republiek dat gevaarlijke volkje bewaakt. Bovendien moeten de veroordeelden goed weten, dat iedere poging tot vlucht of muiterij in de kiem verstikt zal worden.

Zij gaan naar buiten, de oude brug over, en laten de groene wallen der vesting achter zich.

Het publiek dringt aan — gendarmen drijven het terug. Er wordt een man met een camera ontdekt — twee gendarmen gaan op hem af, en maken de platen onbruikbaar. De man raast en tiert.

En onderwijl zit op 'n dak, achter den klimop, een film-operateur kalm te draaien.

De lange bajonetten glinsteren, een woud van bajonetten. En daartusschen loopen de ongelukkige, magere, bleke mannen, met wie niemand medelijden heeft, behalve misschien eigen bloedverwanten....

Intusschen heeft een regeeringscommissie, bestaande uit een directeur van het ministerie, een redacteur van het „Journal officiel” (de Staatscourant), een luitenant ter zee en een marine-arts, het schip bezocht, dat voor de gedeporteerden klaar ligt in de haven van Rochefort, en natuurlijk vonden zij alles uitstekend in orde.

Zooals de wet der menscheijkheid het voorschrijft, zoo hebben die heeren de voorraden levensmiddelen nagezien; en met vaderlijke gezichten het reeds gekookte eten geproefd; en zij vonden het heerlijk. Zij hebben de menschenkooien bekeken, de hangmatten, de sanitaire inrichtingen — en zij kunnen bezweren, als eerlijke burgers en als ridders van het legioen van eer, dat alles strookt met de regels van humaniteit, waarvan Frankrijk nooit een duimbreed is afgeweken. Tevreden zijn zij van boord gegaan, na een protocol te hebben opgemaakt, en met een fraaie motorboot naar land teruggekeerd, om het intieme déjeunertje en de champagne te genieten, die zij met het proeven van gevangenenkost wél verdiend hebben.

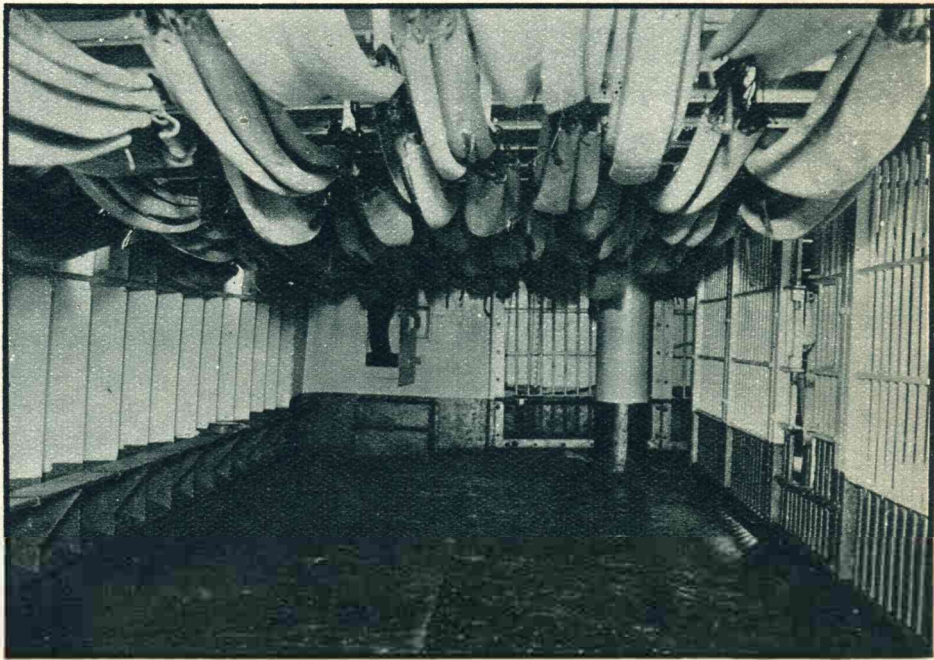
Tegelijkertijd verlaat een sleep van diepliggende vrachtbooten het eiland Ré. De groene wallen der citadel worden onzichtbaar — en daar aan den oever, tusschen de soldaten met hun lange bajonetten, staan schreiende burgers, meest oude, arme vrouwtjes met sjofele kaptoedjes.

Zij kijken uit over de zee, waar de vloot der veroordeelden wiegelt op de golven....

Het inwendige der kooien. Overdag worden de hangmatten opgeheschen.

Aan boord van het „Doodenschip”. De buitenkant van de kooien waarin de honderden „passagiers” worden opgesloten. Op den voorgrond eenige grendels.

Het hospitaal aan boord van het „Doodenschip”.

van de regie-tabak door de tralies heen naar de neusgaten der gevangenen dringt, wordt de lust naar tabaksgenot onweerstaanbaar.

Boven, een trap hooger, zitten weer gewapenden aan een tafel te rooken. Men kan op het doodenschip geen stap doen, of men ziet gewapende opzichters. De menschen in de kooi kunnen geen drie seconden zonder toezicht zijn. Een lange bank onder de patrijspoorten is voor hen de eenige zitgelegenheid.

Kan een mensch dagen en dagen aaneen op een bank zitten, en door de hekken heen staren?

De patrijspoorten zijn gewoonlijk gesloten — en trouwens onbereikbaar, of men moet op de bank gaan staan.

Als men zich tegen het hek aanwringt, en het gezicht tegen de tralies drukt, kan het gebeuren, dat men boven den roetigen schoorsteen en den zwaaienden radio-mast een meeuw voorbij ziet schieten. Maar het is altijd een toeval, als men zoo'n dier een paar seconden te zien krijgt.

„Bannelingen” zijn er bij het transport niet veel — zij moeten dus met de „afgezonderden” in één kooi leven — met die kleine onmaatschappelijke spitsboeven, die laf en listig zijn, en er geen been in zien, hun medegevangenen — en vooral de „kapitalisten” onder die gevangenen, de „politieken” — te bestelen. Dat volkje steelt en maakt ruzie en gedraagt zich op alle manieren onbehoorlijk. Zij dobbelen en kibbelen en maken nu en dan zoo'n lawaai, dat de bewakers opkijken van hun kaarten en hun toeschreeuwen:

„Houd je bek, gemeen tuig, of we stoomen je!”

Dan zwijgen ze onmiddellijk, want ze zijn bang voor den stoom op de doodschepen! Als er muiterij uitbreekt, of als de kerels achter de tralies zich een beetje al te druk maken, wordt er maar even een stoomkraan opengezet, bij gesloten patrijspoorten en schotten.

Er komen tal van stoomkranen in de kooien uit. De ademhaling wordt zwaar in den heeten stoomnevel. Een ontzettend angstgevoel grijpt de ingesloten aan. De heete stoom werkt beter dan dreigende revolvers... om desnoods van sterke leeuwen zachtzinnige lammetjes te maken.

Men doet zijn best, zich 'n beetje in te richten voor de lange reis, die uit de gematigde luchtstreek, uit de koelte der Europeesche voorjaarsnachten, naar de brandende hitte van tropische dagen zal voeren.

Dat „inrichten” is gauw gebeurd — comfort is er niet voor de veroordeelden, veel voorbereidselen hebben zij niet te maken.

Er worden hangmatten verdeeld. Die hangen zij 's avonds op aan de wanden en de tralies. Er is heel wat handigheid voor noodig, om in zoo'n hangmat te klimmen, en men moet er aan wennen, daar in te liggen. Maar dat leert wel. Er zijn wel andere dingen te verdragen zonder klagen.

Het doodenschip Dualla gaat direct na de afvaart geweldig te keer; het danst als een bezetene op de wilde golven van de Golf van Biscaye. De zeeziekte maakt haar eerste slachtoffers, en die kunnen niet gauw genoeg uit de hangmatten klauteren — het duurt niet lang, of de kooi is afschuwelijk bevuild.

Het is echter niet de bedoeling, dat er een aantal van die zeshonderd onderweg bezwijken. De wet immers eischt, dat zij Guyana bereiken! Dáár eerst zal hun straf- en lijdenstijd beginnen. De zwaksten worden dus uit de kooien gehaald, en naar de ziekenkamers gebracht, waar bedden zijn, echte bedden — en melk uit 't blik, en goed vleesch, en andere sprookjesdingen.

Den vijfden dag na het vertrek steekt er een storm op, en nu wordt ook Schwartz zeeziek. Hij heeft zich tot nu toe met alle kracht tegen die ellende verzet — en misschien zou 't hem gelukt zijn, de kwelling van het eeuwige schommelen en slingeren te overwinnen — maar de stank, de afschuwelijke stank!

Tweehonderd menschen dicht op elkaar in die kooi!

De ventilatie is absoluut onvoldoende. Nooit kan de smerige vloer goed gereinigd worden, want overal liggen er zeezieken, op de bank, op de planken,

in de hangmatten. Zij liggen er moedeloos en machteloos; kreunen kunnen zij, anders niets.

Hun kleeën en hun schipperszak, de hangmatten zelfs, zijn walgelijk nat. Die stank is nooit en nooit weg te krijgen uit de kooien van het doodenschip.

Den zesden dag echter — als in 't oosten de Afrikaansche kust als een donkere lijn voorbijglijdt — gaat de storm liggen, en het schip glijdt kalm voort over een stille zee.

Men laat alle kooibewoners aantreden, boven op 't dek. Gretig ademen zij de zuivere zeelucht in. Zij staan in rijen en mogen niet spreken. Zij kunnen elkaar alleen aanstooten en attent maken op de verre, wegwijkende kust.

Intusschen worden beneden de kooien uitgespoten, door veroordeelden, onder de leiding van matrozen. De onzindelijkheid wordt wat minder, maar zindelijk wordt het nooit.

Het doodenschip houdt nu scherp naar het zuidwesten koers, om verre te blijven van de groote internationale verkeerswegen. Het zou liefst alleen maar in 't donker van den nacht varen, want het is een schande voor de Fransche driekleur, die eens het symbool was van de bevrijding der volkeren, te moeten wapperen over een slavenschip!

De verpleging op het doodenschip is de eerste dagen vrij goed — in het oog van de veroordeelden tenminste. Maar het duurt niet lang, of iedereen is zeeziek, en dan moet het kostelijke eten de visschen worden toegeworpen.

Reden genoeg voor 't zuinige beheer, om de porties tot op 'n klein gedeelte te verminderen. Voor de weinige gezonden is dat altijd nog genoeg.

Maar dan worden de zieken weer gezond, en toonen een nieuwen, sterkeren eetlust. Maar de porties blijven, zooals zij in de dagen der zeeziekte waren. Drie, vier dagen heeft men het goede eten moeten weggooien — dus er was te veel! Kunnen de kerels met minder toe, des te beter.

Ze hebben niets te klagen! Eerst hebben ze 't kostelijke eten niet willen hebben — men kan ze toch zeker niet naloopen en smeeken, die zwijnen!

De rantsoenen zijn dus zoo mager, dat men er nauwelijks het leven op kan houden. Men krijgt scheepsbeschuit, drie aardappelen in schil, en een lepel vol pekervleesch of zoutevisch. Ook moeten zij allen met hun beker komen, en die wordt dan met rooden wijn gevuld.

Dien moeten zij echter in 't bijzijn van de bewakers opdrinken — anders wordt er maar mee gehandeld.

Verder kan men water drinken, uit twee vaten, die in de kooi staan, en iederen dag bijgevoerd worden. Dat water is lauw, en wordt steeds warmer, naarmate men zuidelijker komt — maar men kan er tenminste zijn dorst mee lesschen.

Er wordt ten laatste zelfs wat alcohol in gedaan, om het langer goed te houden — want een paar menschen vertoonden weer andere ziekteverschijnselen. En men kan hier geen ziekte gebruiken, waar de bewakers en de matrozen zoo midden tusschen de veroordeelden moeten leven.

Slechts een half uur per dag gunt men den gevangenen de frissche zeelucht. Een half uur per dag mogen zij stilstaan op dek, in de bijna loodrechte straling der zon — en vrijer ademhalen, en uitzien over de wijde zee. Visschen springen zilverachtig door de lucht, en plonzen het water weer in. Uren, dagen lang zouden zij kunnen kijken, naar de golvenvlakte zonder einde en zonder horizon.

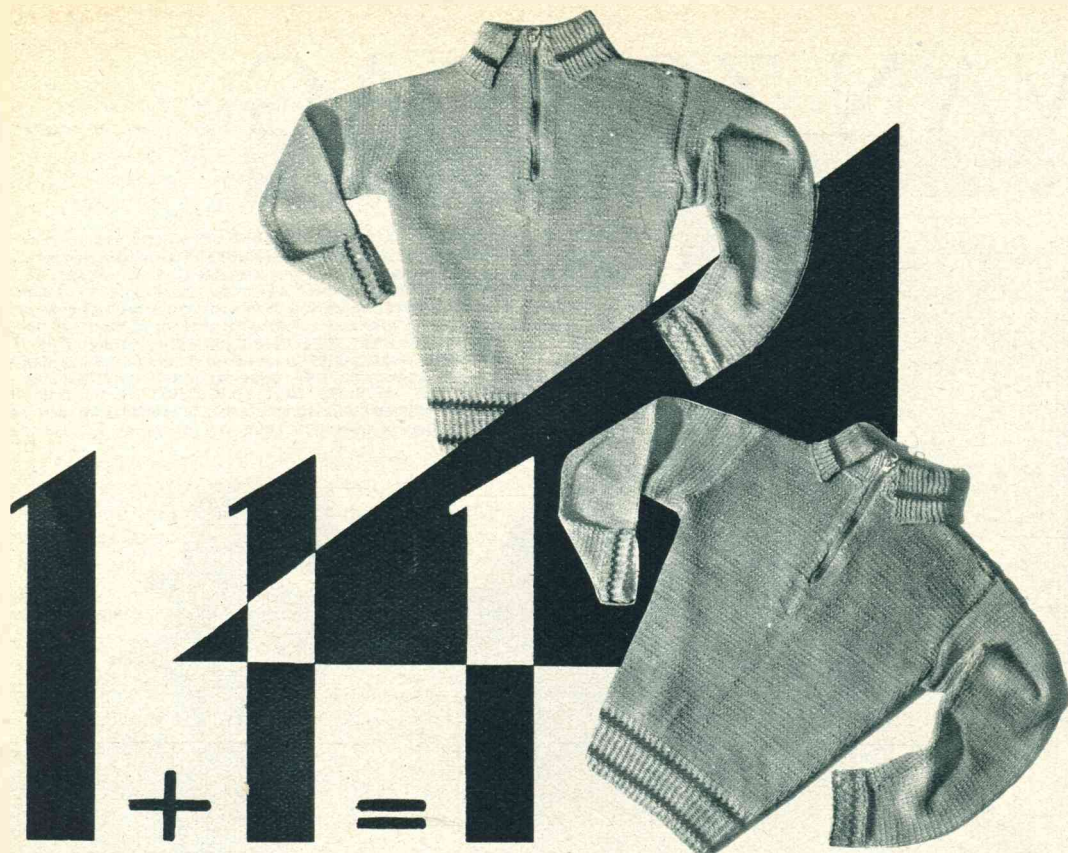
Maar het beheer is niet van plan, den veroordeelden wat vreugde te gunnen. Zij moeten maar merken, dat de Dualla geen plezierboot is. Vooruit, naar beneden met 't volk!

Een half uur stilstaan op dek, in 't gelid — dat schrijft het reglement voor... en dan weer drieëntwintig en een half uur beneden, in de kooi.

(Wordt vervolgd)

Het keuken-interieur, waar de spijzen voor de honderden passagiers worden gereedgemaakt.

PER KNOT VAN
100 GRAM
34 CT.

De rekening van Bartjens? Neen. De rekening van Everlasting. En een heel voordeelige rekening. Gaat U maar na: de jumper, die U uit Everlasting breide, duurt twee maal zoo lang als een gewone jumper. Een gewone jumper plus een gewone jumper is dus één Everlasting jumper. Afgezien nog van het feit, dat U zoo'n zelfgebreide, frissche Everlasting-jumper met veel meer plezier draagt!

EVERLASTING

EVERLASTING FABRIEKEN, HEEZE (N.-B.)

IN 'N OOGWENK IS DE JEUK VERDVENEN!

Misschien komt het U overdreven voor, toch is het waar, dat ge de ondragelijke jeuk, die door huidaandoeningen veroorzaakt wordt, direct kunt bedaren. De eerste druppels D.D.D. — een beroemd geneeskrachtig middel tegen huidaandoeningen — brengen dadelijk verlichting. D.D.D. dringt diep in de poriën der huid en doodt daar de ziektekiemen. D.D.D. is geen vette zalf, maar een heldere vloeistof. Het wordt met succes aangewend tegen ekzeem, uitslag, brand en andere aandoeningen der huid. Koop nog heden een flacon van f 0.75 of f 2.50 bij Uw Apotheek of Drogist.

**DDD. GENEESMIDDEL
TEGEN HUIDAANDOENINGEN**

Uw
annonce
hier...?

Vraagt tarieven aan:
Centrale Adv.-afdeling
N.Z. Voorburgwal 69-73
A'dam C. - Telef. 46878

**VAN RIJN'S
Utrecht De Beste MOSTERD**

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM“
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

*Sluit alle soorten Levens-, Pensioen-
en Volksverzekeringen*

VRAAGT EEN ADRES

van een zieken of eenzamen Nederlander om daarheen geregeld Uw nummer van „De Stad“ te kunnen zenden aan: J. P. C. MEEUWSE, Vlietstr. 2, Amsterdam (Z.) Strooken (zonder postzegel) worden dan toegezonden.

Charme en degelijkheid

sluiten elkaar niet uit. Huishoudelijk werk is geen beletsel voor het bezit van zachte, gave, fraaie handen. Mits U maar Purol gebruikt en van tijd tot tijd Uw handen daarmee inwrijft.

Doos 30 en 60 ct.

**Vetworpjes verdwenen en -
een mooie teint door Radox!**

Er bestaat geen eenvoudiger en beter middel voor uw huid dan Radox. Ge hoeft slechts telkens, wanneer ge uw gezicht wast, wat Radox in 't waschwasser te doen. De zuurstof die Radox vrij maakt, verwijdert alle verstoppende onzuiverheden uit de poriën en maakt de huid zacht, frisch en gezond.

Teneinde vetworpjes te verwijderen, mengt men een theelepel Radox in een glas goed warm water en behandelt hiermede de aangetaste plek eenige minuten lang. Daarna kunt ge met een zachte, ruwe handdoek de vetworpjes eenvoudig wegvagen. Gebruik hierna een weinig cold cream.

Duizenden vrouwen hebben hun mooie teint aan Radox te danken. Waarom zoudt ook gij nog niet heden een pak bestellen; de prijs kan voor u geen beletsel zijn. Radox is heerlijk geperfumeerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten. Een pak is toereikend voor verscheidene weken.

RADOX nu 70 cts.
per pak

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

Witte Tanden: Chlorodont

de heerlijk verfrisschend smakende pepermunt tandpasta Tube 35 cent en 60 cent

SPORT VAN ZONDAG

BOB GLENDENNING, de vriend van alle voetballers, die door de Technische Commissie in „speciale behandeling” worden genomen. Onze fotograaf maakte een studie van den populairen Bob, terwijl hij bij een oefenwedstrijd zijn voetbalwijsheid onder de leerlingen verdeelde. Bob is behalve een voetbaltechnicus ook een zeer goed menschenkenner, die de jongens met een kwinkslag of ernstig woord, al naar gelang het in zijn kraam te pas komt, tot grootere prestaties brengt. Ongelukkig heeft de wijze waarop hij zijn „materiaal” behandelt, veel bijgedragen tot de successen van onze nationale voetbalploeg. Onze kiekjes geven van links naar rechts Bob als hij iets ontdekt, wanneer hij zijn aanwijzing geeft en tenslotte Bob als hij vol-daan is over den gang van zaken op het groene veld.

Hoewel in het Westen totaal slechts vier eerste klasse wedstrijden werden gespeeld, kwamen zoowel Ajax als Blauw Wit in actie.

De strijd in De Meer tusschen Ajax en Xerxes is in een gelijk spel geëindigd. De Amsterdammers hebben met dit resultaat hun talrijke supporters voor een deel teleurgesteld, hoewel Xerxes tegenwoordig niet een ploeg is, waartegen men sowieso wint. Integendeel, deze Rotterdammers beschikken over een vlotspelend team dat Ajax uitstekend partij heeft gegeven. Niettemin hadden de roodwitten den wedstrijd nog kunnen winnen, wanneer niet Anderiesen,

Een lastige wedstrijd voor Ajax. Xerxes weerde zich Zondag geducht in De Meer en Ajax moest met een gelijk spel genoegen nemen. Spelkiek uit deze match. De Ajax-verdediging in het nauw gebracht.

tegen zijn gewoonte in, een strafschoop onbenut had gelaten. Dat zijn van die ongelukjes, waartegen nu eenmaal niets te doen is.

Stormvogels, dat zelf niet speelde, is

De korfbalwedstrijd D.V.D.-Westerkwartier op het Parkschoouburgterrein. Spelmoment uit dezen met 1-0 door D.V.D. gewonnen wedstrijd.

met dit resultaat nogal gebaat, hoewel wij er absoluut niet van overtuigd zijn dat de voorsprong van 3 punten voor de IJmuidenaren voldoende zal zijn om het kampioenschap binnen te halen.

Blauw Wit's hernieuwde nederlaag heeft de zebra's in een zeer netelige positie gebracht. Had de Stadionclub in Hilversum gewonnen dan zouden haar papieren beduidend zijn gestegen, omdat juist 't Gooi een van de medegegadigden was. De situatie is hier onderaan een weinig onklaar, omdat niet alle clubs evenveel wedstrijden hebben gespeeld. Hermes D.V.S. b.v. kwam Zondag niet in actie en heeft nu slechts 9 wedstrijden achter den rug, tegen Blauw Wit 10 en 't Gooi zelfs 12. Men zal er toch goed aan doen om hier zooveel mogelijk naar gelijkheid te streven, waardoor zich op het eind van de competitie geen onaangenameheden kunnen voordoen. Intusschen staat

het wel vast dat Blauw Wit, indien het den dans nog wil ontspringen, uit de resterende wedstrijden minstens een punt of 10 moet halen. Daar resten nog 8 ontmoetingen voor. 't Is niet onmogelijk, doch indien men in aanmerking neemt dat de zebra's uit de eerste 10 wedstrijden slechts 5 puntjes wisten te bemachtigen, dan blijkt hieruit wel duidelijk voor welk een moeilijke taak de Amsterdammers staan.

In de tweede klasse werden we vergast op een aantal bijzonder verrassende uitslagen.

Zoo slecht als V.V.A. staat, schijnt deze ploeg toch wel bijzonder voorbestemd om kampioenscandidaten den hals om te draaien. De V.V.A.'ers hebben thans in totaal slechts 5 punten en hiervan werden er 4 behaald op Kinheim en E.D.O. uit. De V.V.A.'ers bewezen Zeeburgia een grooten dienst. De Whites lieten zich n.l. in Velsen met 2-0 door Kinheim kloppen, doch door E.D.O.'s nederlaag bleef de verhouding der beide kampi-

Koude neuzen bij Ajax-Xerxes. Toen Ajax geen vat op de Rotterdammers kon krijgen, merkten de jongens pas hoe hard het was en... hoe koud!

Swift klopt D.D.V. met 4-1. Onze fotograaf snapte hier dit spelmoment, dat zich afspeelde voor den korf van D.D.V.

oenscandidaten ongewijzigd. Alleen steekt Kinheim nu ook weer den kop op.

D.W.S. werd wederom door Bloemendaal geklopt. De Poldermensen hebben op het Bloemendaalveld nog

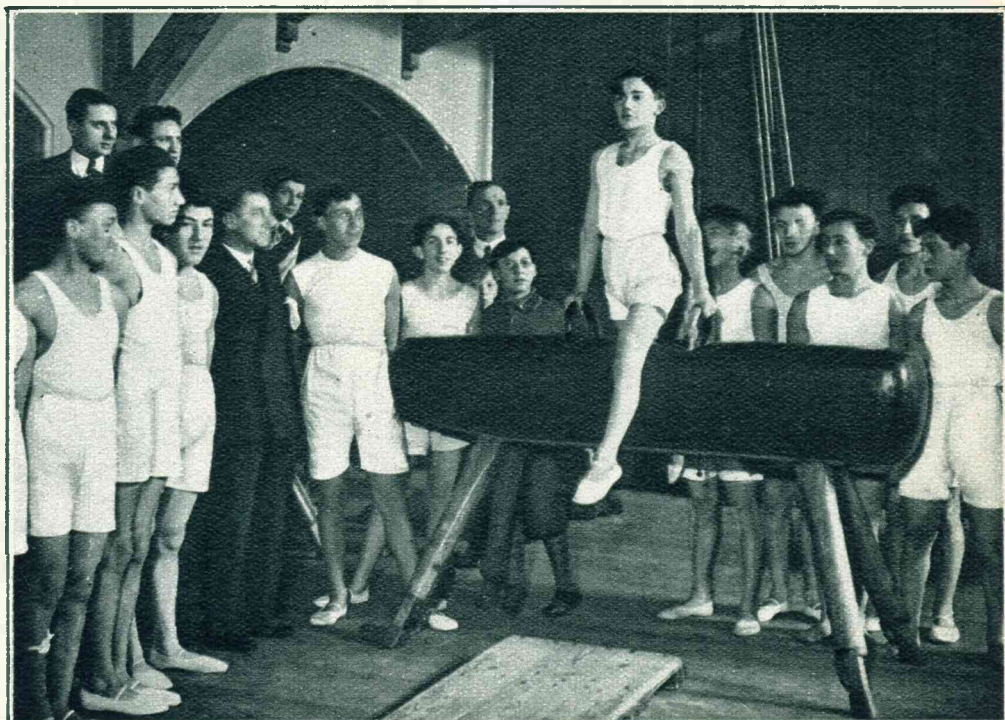
nimmer veel plezier beleefd en ook ditmaal liep het weer mis. Hetzelfde Bloemendaal dat vorige week van Spartaan een dikke nederlaag te slikken kreeg, klopte thans de kampioenscandidaten, die thans nauwelijks aanspraak meer op deze betiteling kunnen maken. De D.W.S.'ers speelden

met een drietal invallers en waren in Bloemendaal meestentijds in de meerderheid. Ja, wij weten dat de Polderclub in het veld een goede partij voetbal speelt. Jammer genoeg is echter de aanval slechts bij buien productief. Intusschen schijnt het bij D.W.S. al evenmin te mogen als destijds bij D.E.C. Misschien hereidt Zeeburgia ons nog een aangename verrassing.

't Gooi wint in Hilversum met 3-2 van Blauw Wit. Kiekje tijdens het spel in deze ontmoeting, waarvan het resultaat de zebra's vaster op de laatste plaats heeft gebracht.

In de Turnhal aan de Marnixstraat werden Zondag de jaarlijksche aspirantenwedstrijden van den A.T.B. gehouden. „Kracht en Vluchtigheid” aan den arbeid.

Een kaasmarkt zonder vreemdelingen.

Een mooi en stil grachtje.

Het bekende, fraaie Waaggebouw.

Oude en nieuwe bouwstijlen op het Kerkplein.

Thans, nu het wintert, zijn de Alkmaarsche straten en kaden niet vol bewonderende toeristen uit ons eigen land en van over de grenzen. Nu is Alkmaar een mooi stil stadje, waar de oude gebouwen als onvergankelijk staan onder de grijze regenluchten. In vergelijking met den zomer is het stil op de kaasmarkt. Geen klikkende kodaks, geen opdringerige misses, geen in den weg loopende vreemdelingen, maar alleen echte onvervalschte Alkmaarders-van-huis-uit ziet men er. Alkmaar hoort weer aan de stadgenooten en zijn eigen schoonheid blijkt meer dan ooit.

Het Spaansche stoomschip Urkiola Mendi strandde voor Zandvoort. Door den vloed kwam het echter weer vlot en het kon zijn reis vervolgen.

Aan den Oudekerkerdijk onder den rook van Amsterdam brandde de woning van de familie De Bruin totaal af. De vier aanwezige kinderen konden slechts met groote moeite worden gered.

Te Halfweg wordt nog door aldaar wonende Zeeuwen de klompen-industrie beoefend. Een aardige foto van de firma

UIT DE Provincie

Een kijkje in de fraaie keuken van de nieuwe kweekschool voor officieren van het Leger des Heils, welke door prinses Juliana werd geopend.

Te Bergen is aan den Kerkedijk een nieuwe ijsbaan geopend. Aanstands na de opening op een der laatste vriesdagen was de lie hebbert om te rijden groot.

**HIER
herkent
U
STARK
aan!**

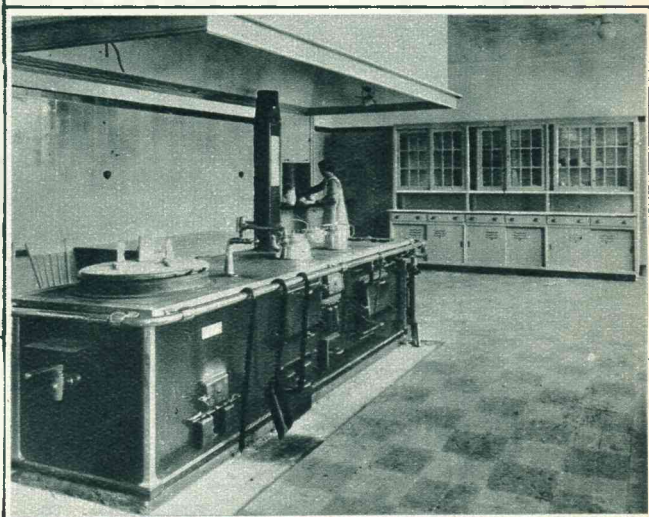
Geen zoek naar dopjes, die op onverklaarbare wijze verdwijnen. Een gepatenteerde sluiting. Héél eenvoudig, héél vernuftig, héél doeltreffend. Juist iets voor STARK. De Nederlandsche kampioen voor een glanzend en gezond gebit. Gebruik STARK's TANDPASTA. Het is de goedkoopste manier om Uw tanden blank-wit te houden!

DOOSJES
15-20-25
ct.
TUBES
25-35 ct.

• MET
BONS
VOOR
CADEAUX

Stark's TANDPASTA
IS GOED
EN TOCH GOEDKOOP

De post is aan! C.S. te Amsterdam.

DE LOOPENDE BAND

De oude Kimball bediende nu reeds twintig jaren den loopenden transportband in de houtzagerij van Mc. Curtis. Volgens Kimball was de band de ziel van het bedrijf. Menschen, hoe bekwaam en ijverig ook, konden altijd vervangen worden, de loopende band echter nooit. Zonder merkbare inspanning voerde de band de zware boomen naar de eerste zaagmachine en de ruwgezaagde planken naar de tweede. Daar nam hij de ribben op en voerde die naar de derde, vanwaar de deelen vervolgens naar de vierde machine werden gebracht. Zoo bediende de band tien zaag- en schaafmachines, om eindelijk de gladgeschaafde houtblokjes van één standaard-afmeting automatisch in groote ijzeren ovens te schuiven, waarin zij in een minimum van tijd werden gecreosoteerd en gedroogd.

Kimball hield van den loopenden band als van een mensch. Hij beschouwde hem machtiger, maar bovenal rechtvaardiger dan een mensch. Zijn rhythmisch arbeidstempo sloot uitbuiting en onrecht ten eenenmale buiten. Hij had niets van een snauwend baas en hij had evenmin iets gemeen met afgunstige arbeiders, die elkander afjakkerden om een paar dollarcenten meer of een wit voetje bij den baas te krijgen.

In den loop der jaren had Kimball heel veel menschen in de fabriek zien verschijnen, die zich of enthousiast, ofwel in scherp afkeurenden zin over den loopenden band uitlieten. Industrieelen waren

DOOR JOHN D. CLAVERTEN

gewoonlijk opgetogen en spraken van efficiency en rationalisatie. Anderen, schrijvers en psychologen bijvoorbeeld, taptten uit een heel ander vaatje. Zij spraken van den noodlottigen invloed van den een-tonigen massa-arbeid op de ziel van den mensch, van slavenarbeid en van broodroof.

Kimball lachte medelijdend als hij naar dergelijke uitspraken luisterde. Volgens hem was de loopende band een schakel in den ontwikkelingsgang van de mechanische productie. Hij maakte weliswaar vele handarbeiders broodeloos, maar hij bood daarentegen evenveel anderen een plaats in de fabrieken, waar de machines vervaardigd werden. Dat de loopende band de ziel van den mensch in slavenboeien ketende, zooals hij eens een geleerd heer had hooren zeggen, was vlakweg een leugen. Integendeel, hij bevrijdde de ziel, want hij hield den geest niet meer zooals voorheen aan het werk geketend. Bovendien schonk de loopende band, voor wie niet geheel en al afgestompt waren, veel meer arbeidsvreugde dan vroeger en eindelijk maakte hij het mogelijk hogere loonen te verdienen, waarmee weer meer levensvreugde binnen het bereik van de arbeiders werd gebracht.

Al die redenen voerde Kimball aan ter verheerlijking van zijn loopenden band, de eenige in de houtzagerijen van Vancouver. Mc. Curtis, de baas,

dweepte er evenzeer mee. Dank zij zijn energie had hij zich opgewerkt van houthakker tot eigenaar van een ouderwetschen houtzaagmolen, dien hij zoodra mogelijk had gemechaniseerd. De pioniersarbeid, dien hij in dit opzicht in Vancouver had verricht, had hem geen tijd gelaten om te leven en daarom was hij eerst op vijftig-jarigen leeftijd getrouwd. Nu, op zestig-jarigen leeftijd en even oud als Kimball, was hij vader van drie kinderen, voor wie hij zich een gouden toekomst droomde, waaraan echter de wereldcrisis op zekeren dag met één slag een einde maakte.

Kimball was welgeteld twintig jaar en drie maanden in Mc. Curtis' dienst, toen hij op een morgen op diens kantoor ontboden werd. Hij wierp, voor hij ging, een scherpen blik door de houtzagerij en overtuigd dat zijn toezicht wel even gemist kon worden, begaf hij zich naar den baas. Hij vond hem met een doodsbleek gezicht achter den lesse-naar zitten.

„Ouwe Stac, we zijn naar den bliksem,” kondigde Mc. Curtis zonder omwegen aan.

„Damn'd, naar den bliksem?” vroeg Kimball verbluft, de onheilspellende betekenis van die woorden nog niet goed begrijpend.

Mc. Curtis knikte en slikte een brok in zijn keel weg.

„Zoo is het, we moeten opnieuw beginnen. God weet, dat ik de krachten er niet meer voor bezit. Maar er blijft niets anders over. Er ligt voor milli-

oenen dollars hout gezaagd, gecreosoteerd en gedroogd in voorraad. Het was bestemd voor den onderbouw van nieuwe autowegen naar Oakland, Salt Lake City, Denver en Kansas. Eergisteren heeft de Wegenbouwcommissie in den Senaat de werken voor onbepaalde tijd uitgesteld, er is geen geld meer voor. Onze verplichtingen beloopt anderhalf miljoen dollar, onze bezittingen zijn opgeslokt door den voorraad. Ik heb gisteren geconfereerd met de banken, maar dat is vruchteloos gebleven. De kapitalen van hun cliënten liggen bevroren in de kluisen, de banken zelf staan wankel als een uitgehakke Groenhart...."

Mc. Curtis streek zich even met de hand over de oogen en diep ademhalend zocht hij al zijn geestkracht bij elkander.

„Zoals ik zeg: alles bleef vruchteloos. Er is geen uitzicht op verbetering en de schuldeischers vragen om voldoening van hun rekeningen. We zullen den boel moeten sluiten, Stac Kimball, aanstaanden Zaterdag reeds. De productie moet onmiddellijk gestaakt worden, de menschen moeten de machines reinigen en het hout inventariseeren. Zaterdag gaat de poort dicht."

„Damn'd, voorgoed, baas?" vroeg Kimball schor.

„Vorgoed, alles wordt ontslagen. Ik zoo goed als jullie. Er zal na den verkoop van de houtzagerij een tekort van honderdduizenden overblijven.... met alles wat ik bezit zal ik zien het gat zooveel mogelijk te stoppen. Niemand zal van den ouden Mac Curtis zeggen, dat hij zijn crediteuren bestolen heeft...."

Mc. Curtis wrong zich zenuwachtig de handen en keek even naar zijn ouden medewerker op. Kimball stond, als door een verlamming getroffen, wezenloos voor zich uit te staren. Hij kon de ramp in haar geheelen omvang nog niet overzien, maar twee feiten drongen scherp in zijn begrip: de ongelukkige positie waarin zijn baas kwam te verkeren en de zekerheid dat hij voorgoed afscheid zou moeten nemen van de fabriek, die hem in den loop der jaren dierbaar was geworden als zijn eigen leven. Hij vond geen woorden om den baas zijn deelneming te betuigen en zonder iets te vragen of te zeggen, hoorde hij de orders aan voor de afwikkeling van de loopende werkzaamheden.

Met een brok in zijn keel keerde hij in de fabriek terug. Gedurende vijf minuten sloeg hij het heele bedrijf aandachtig gade en met een liefkoozenden en tegelijk weemoedigen blik volgde hij den loop van den transportband naar den creosoteerooven, waar deze in de diepte verdween om bij de laadplaats van de boomen weer uit den grond te voorschijn te komen. Het viel hem zwaar het bedrijf stil te leggen en toen hij eindelijk met een handomdraai een einde maakte aan het razende ritme van den arbeid, viel de stilte op hem neer als een bovenmenselijke last en riep hij met betraande oogen de arbeiders van de zaag- en schaafmachines bij elkander.

* * *

De werkloosheid van de eerstvolgende weken was voor Stacey Kimball een onbeschrijfelijke kwelling. Hij stond plotseling als een vreemde in het dagelijksch leven en met heel zijn hart hing hij nog aan zijn oude plaats in de houtzagerij, waar het ritme van den loopenden band het vreugdig tempo van den arbeid aangaf. Kimball vermagerde en verbleekte in weinige weken tijds en heele dagen zwierf hij in den omtrek van de fabriek, waartoe het echter onmogelijk bleek, toegang te krijgen.

Een maand na de sluiting van de zagerij kreeg hij een oproeping om op het kantoor van Steve Clay te komen. Clay was de eigenaar van een tiental houtzaagmolens, waarin nog volgens ouderwetsche gewoonten gearbeid werd. Hij was een uitkijker, betaalde de laagste loonen en jakkerde de arbeiders af als een koeliedrijver. Vancouver haatte hem als een epidemische ziekte; de houtmolenaars niet het minst omdat hij de prijzen, dank zij zijn millioenen, zoolang wist te drukken, totdat hij de markt veroverd had.

Het was voor niemand een geheim, dat Clay den ouden Mc. Curtis en zijn moderne arbeidsmethoden hartgrondig had verfoeid en er ging een gerucht, dat deze zijn ondergang in hoofdzaak aan hem te danken had. Kimball's nieuwsgierigheid was grootter dan zijn tegenzin om met Clay in

aanraking te komen en kortbesloten gaf hij aan de oproeping gehoor.

Clay was een klein, beweeglijk mannetje en zoodra Kimball bij hem was aangediend, stond hij op en begon, zenuwachtig sprekend, het kantoor op en neer te loopen.

„Kimball, ik ken je nog van vroeger, je bent een handige jongen," begon hij pijnlijk. „Ik zal je iets vertellen, wat niemand nog weet: ik heb de zagerij van den ouden Mc. Curtis gekocht...."

„Damn'd, daar is het je om te doen geweest," viel Kimball verontwaardigd uit.

„Misschien wel," gaf Clay met een grijns toe en met een haastige handbeweging, als wilde hij verdere opmerkingen van dien aard den pas afsnijden, ging hij voort:

„Ik heb gehoord, dat jij verstand van dien rommel hebt daarginds. Jij hebt den loopenden band bediend, nietwaar?"

„Ja," gaf Kimball kort ten antwoord.

„Mooi, dan kan je tijdelijk in mijn dienst treden om die nieuwerwetschigheden te demonteeren; de zagerij wordt ingericht tot opslagplaats," hernam Clay.

„Wilt u alles demonteeren, afbreken?" vroeg Kimball verbaasd en verstoord. „Die moderne machines en de creosoteer- en droogovens, die kapitalen hebben gekost?"

„Ja, al dien rommel ruimen we op, in Vancouver houden we van de oude methoden. Die machines voeren de productie te hoog op en zij drukken de houtprijzen en de loopende band kweekt vadsige luiaards. De houtzagerij is hier altijd een hand- en een waterkrachtbedrijf geweest en zolang ik hier nog invloed behoud, zal het zoo blijven. Wat wil je: in mijn dienst treden om dien rommel daar af te breken met een paar man, of moet ik een ander de leiding geven?"

Kimball stond te trillen op zijn beenen van verontwaardiging. De gedachte dat het levenswerk van den ouden, eerlijken Mc. Curtis, waaraan hij ook zelf had meegebouwd, met één slag vernietigd stond te worden door het botte onverstand van een verfoeiden baas als Clay, vervulde hem met woede.

„Je bent gek!" barstte hij los. „Over tien jaar is alle arbeid in de zagerijen gemechaniseerd en dan zal je je dwaasheid betreuen. Sluit een paar houtzaagmolens en breng Curtis' zagerij weer in exploitatie. Je houdt de productie dan op peil en je kunt die oude, bouwvallige krotten van je, waarin de arbeiders de toring krijgen van het rondvliegende zaagsel en het stof, af laten breken. Dan doe je tenminste eenmaal in je leven een werk, waarvoor je geprezen zult worden."

Steve Clay keek Kimball woedend aan, maar tot een uitbarsting liet hij het niet komen.

„'t Is goed, als je niet wilt, neem ik een ander," viel hij norsch uit.

De gedachte dat een ander met ruwe hand alles zou afbreken, wat hij had helpen opbouwen in den loop van twintig jaren, deed Kimball plotseling felle pijn. Hij bedwong zijn verontwaardiging en wendde zich vastbesloten tot Clay.

„Het werk staat me meer tegen dan het graven van mijn eigen graf, maar het is vervloekt als een ander eraan komt," bracht hij uit. „Ik zal beginnen, maar vergeet niet dat deze daad van een vandaal zich nog eens aan je wreken zal, Steve Clay."

„Dat waag ik erop," grijnsde Clay en hatelijk voegde hij eraan toe: „Ik ben niet zoo'n gekke dweper als de oude Mc. Curtis en jij, Kimball, en zolang ik nu nog de houtmarkt van Seattle en Vancouver beheerscht, zal die loopende band geen kans meer krijgen."

* * *

Het gerucht, dat de „slavendrijver van Vancouver", zoals Steve Clay genoemd werd, zich van Mc. Curtis' moderne zagerij had meester gemaakt om den gemechaniseerden arbeid te weren en zodoende de oude onmenselijke arbeidstoestanden in het leven te kunnen houden, deed alle houtbewerkers van de stad trillen van verontwaardiging. Clay werd vervloekt en verwenscht en Mc. Curtis, die als een geest om de zagerij heensloopt, door de geheele stad beklagd.

Den volgenden morgen bevond zich een menigte woedende arbeiders voor de fabriek, die echter tevergeefs aan Kimball toegang hadden verzocht.

Daarbinnen, in de enorme zagerij, had alles het aanzien van een drukken werkdag. Alle ontslagen arbeiders hadden verlangd nog eenmaal hun oude plaats in te nemen en Kimball, verlangend het bedrijf nog eenmaal in werking te zien voor de afbraak, had zonder aarzelen toegestemd.

Het aanzetten van den geweldigen motor, een handeling die hij twintig jaar achtereenvolgend zelf had verricht, gaf het sein voor den aanvang van den arbeid. De motoren gonsden, de geweldige cirkelzagen zongen hun hoogste lied, de stalen klauwen van de electrische hefkranen grepen in de geweldige boomstammen en de loopende band ving schurend en krakend zijn eindeloozen tocht aan. Bijna honderd strakke, bleke gelaten, waarvan de treurnis om den verloren arbeid af te lezen stond, waren naar den loopenden band gekeerd en even zooveel oogenparen volgden somber de groote Groenhartstammen, die in elke zaagmachine in steeds kleiner wordende deelen uit elkander vielen, om eindelijk in den creosoteerooven te worden onderdompeld.

Stacey Kimball stond met schitterende oogen bij den oven. Aan zijn voeten liep de band, waaraan hij zijn leven had verpand, het product van menschelijk vernuft, dat den van oudsher vervloekten arbeid in de oude houtzagerijen als door een wonder tot een genot had gemaakt. Naast hem stond de oude Mc. Curtis, die als een dief de zagerij was binnengeslopen en die met benevelde blik elk onderdeel van zijn levenswerk aanschouwde.

„Hij leeft, die band, hij loopt, hij zingt," schreeuwde Kimball zijn ouden baas toe. „Kijk eens hoe gemakkelijk hem het werk afgaat, baas, schat het gewicht nu eens dat hij meedraagt. Zoo ging het nu twintig jaren en nooit heeft hij zijn werk laten liggen. Wat mooi toch, wat mooi, baas. Hij is volmaakt, alles is volmaakt: de zaagmachines, de hefkranen, de motoren, alles, alles...."

Kimball hoestte een brok in zijn keel weg en begeesterd begon hij opnieuw den lof van den mechanischen arbeid te zingen. Maar plotseling zweeg hij. Hij voelde zijn gerimpelden nek omklemd door een paar stalen vingers en toen hij zich had losgerukt, staarde hij in het van woede verwrongen gelaat van Steve Clay. De kleeren waren hem goeddeels van het lichaam gerukt en Kimball begreep onmiddellijk, dat hij het buiten te kwaad had gehad met de arbeiders, die zich voor de zagerij verzameld hadden.

„Wat beteekent dat hier.... oproer, revolutie?" trachtte hij brullend boven het lied van den arbeid uit te komen.

Kimball keek hem dwaas aan; hij had het bestaan van Clay en de dreigende afbraak geheel vergeten nu hij zijn ouden post had ingenomen en onwillekeurig richtte hij zijn blik naar den ouden Mc. Curtis, als wilde hij hem om hulp of bescherming verzoeken.

Clay, buiten zichzelf van woede door de ondergane beledigingen en handtastelijkheden, vloog het volgende oogenblik op hem aan en sloeg hem met de vlakke hand in het gelaat. Kimball kreunde zacht en scheen te aarzelen of hij zich al dan niet zou wreken voor dien laffen slag, maar nog voor hij had kunnen besluiten, kreeg hij een tweeden klap. Clay klemde zich met een vloek aan hem vast en eindelijk kwam Kimball tot zichzelf. Hij schudde Clay als een kind van zich af en wendde zich tegelijk om, teneinde de andere arbeiders, wier verschijningen boven het geraas van de machines zich duidelijk lieten hooren, met een gebiedenden wenk terug te houden.

Een kreet deed hem verschrinkt omzien. Clay was achteruit gedeinsd en plotseling zag hij hem struikelen. Kimball deed een sprong naar voren om hem te grijpen, maar zijn hulp kwam te laat: Clay duikelde over den rand van de loopgraaf van den transportband en voor nog iemand den motor af had kunnen zetten, voerde de eerlijke band, die noch met slavendrijvers, noch met afgunstig jakkerende slaven iets gemeen had, hem naar den creosoteerooven, waarin hij zijn slachtoffer van een hoogte van twaalf meter onderdompelde....

Toen Steve Clay een half uur later met veel moeite werd opgevischt, bleek hij reeds lang gestikt te zijn: de loopende band, op eerlijken arbeid ingesteld, had zich op een vreeselijke wijze aan den slavendrijver van Vancouver gewroken.

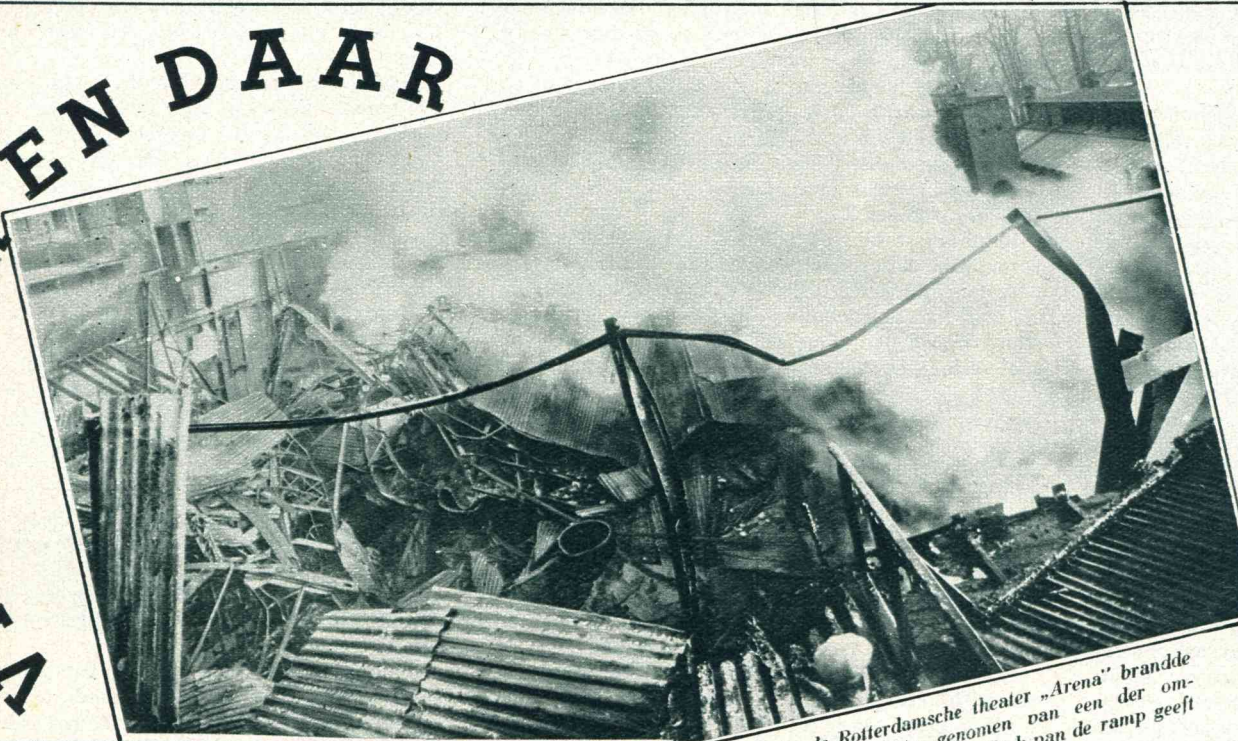

Te Bergen op Zoom vond de begrafenis plaats van den heer A. J. Marcusse, oud hoofdkommissaris van politie te Amsterdam. Een deputatie van het hoofdstedelijke politiecorps volgde de baar.

In ons land arriveerde de Deensche ministerpresident Stauning, bekend om zijn standpunt inzake de eenzijdige ontwapening. Hij hield hierover te 's Gravenhage een belangrijke lezing.

VAN HIER EN DAAR

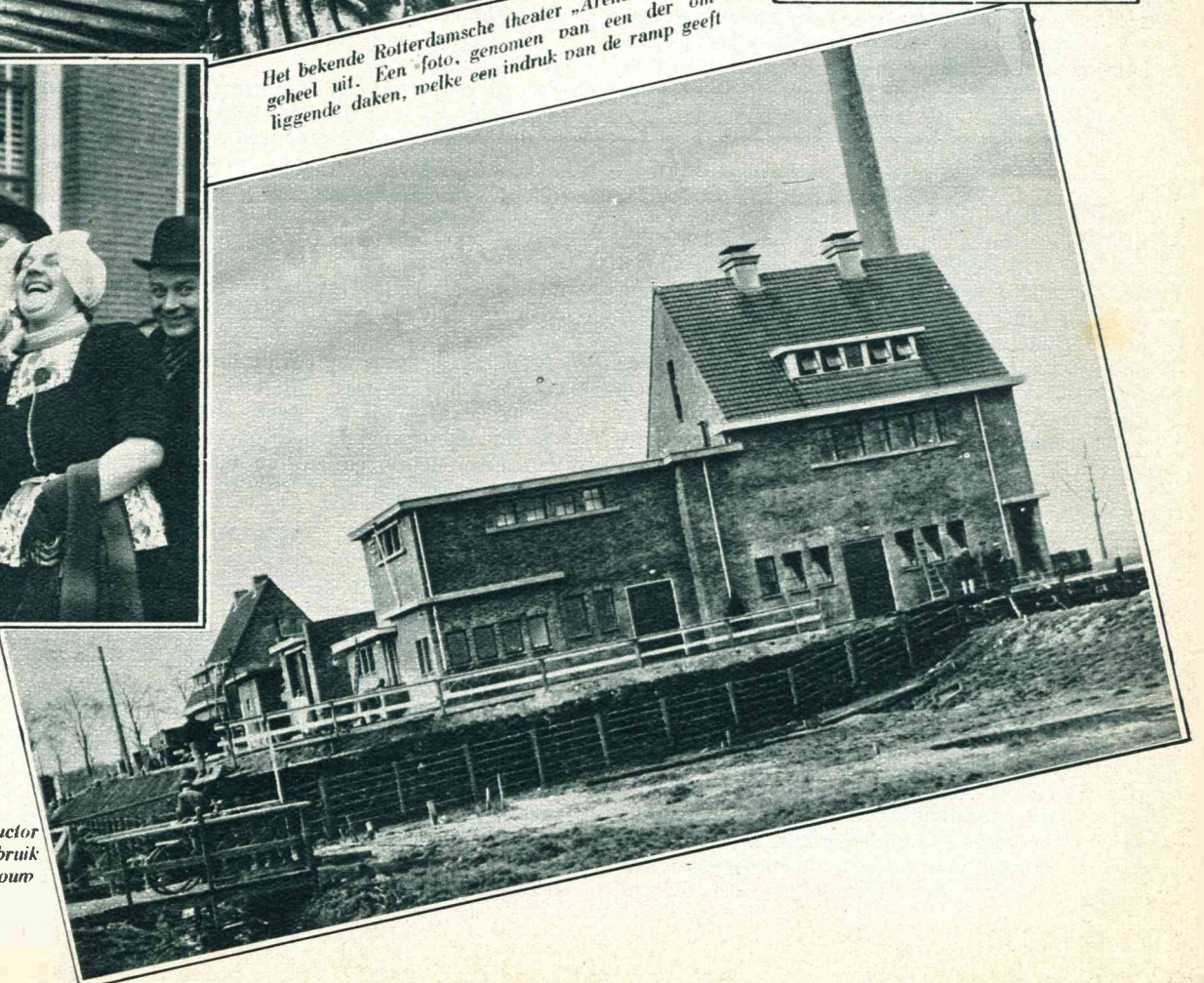

Het bekende Rotterdamsche theater „Arena“ brandde geheel uit. Een foto, genomen van een der om-liggende daken, welke een indruk van de ramp geeft

Burgemeester Kolfschoten van Edam en professor Berger van de Veeartsenijkundige hoogeschool te Utrecht bij gelegenheid van de ingebruikneming van den destructor te Purmerend te-midden der Volendamsche meisjes.

Te Purmerend is de nieuwe destructor voor Noord-Holland officieel in gebruik genomen. Exterior van het gebouw

De zonderlinge lunch.

Klimmende aap.

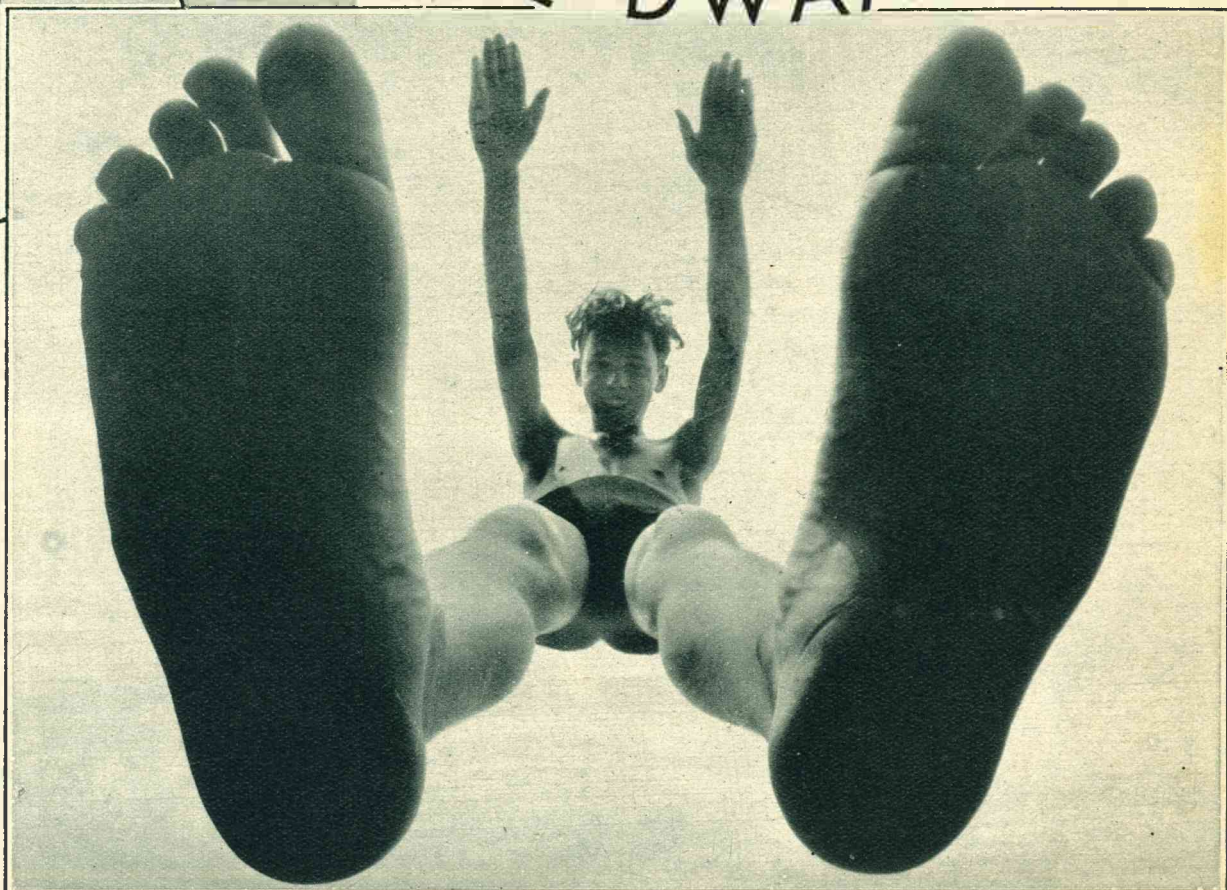
FOTOCRAFISCHE DWAASHEDEN

De hond, die zijn baas ziet aankomen.

Wie kan ons het raadsel oplossen van de wijze, waarop deze vier foto's werden vervaardigd? Bezat de fotograaf een toestel met onbekende technische mogelijkheden? Of heeft hij zich verscholen in een bomvrije kazemat en vandaaruit de wereld gefotografeerd? Is hij plat op zijn rug door het leven gegaan? Wij weten het niet; misschien kunnen onze lezers ons inlichten.

Een zwemmer, die met reuzenschreden te water ging.

„ACHTER DE TRALIES”

(Centraal Station)